



REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ :
CONSELL DE CENT, 201

ANY XI. — NUM. 490
BARCELONA, 1 DE MARÇ DE 1932

APARTAT DE CORREUS 92
TELÈFON 32596



LA INVASIÓ AL CAMP DE LES CORTS

El senyor Sistacs. — Agafeu-me! Agafeu-me i porteu-me a Bata! Però porteu-me a Bata de l'«Athletic»!

El "Barcelona" insti- tució benèfica

Males llengües feien córrer
que era un club explotador,
que treia el suc del club pobre
i que no tenia cor.
Que es feia les lleis a mida
i tot depenia d'ell,
i al que enfront se li posava
li escorxava la pell.
Que tan poderós que n'era
ningú gosava surar;
a tots els altres vencia
amb bones o males arts.
Si en un partit li anava



el carro pel pedregal,
cap àrbitre es resistia
a regalar-li un penal.
Els seus delegats anaven
delegacions reclamant
i els clubs que no s'hi avenien
eren vençuts a l'instant.
Era l'amo i era el despota,
era el Neron del futbol
i els dies que estava núvol
tapava la llum del sol.
Entorn seu tot eren penes,
només ell anava tip;
pescant jugadors deixava
els clubs pobres sense equip.

Això és el que feien córrer
males llengües anys ençà,
xafarders de baixa estofa
i els oradors de secà.
Això és el que esgarriava
al poble credul i lluç,
això és el que s'inculcava
al magí d'algun pallús,
I vigilants i porteres
i fins nois de casa bona
blasmaven del despotisme
del «F. C. Barcelona».

Mes el temps no passa en va
i tot s'esvaeix i escura,
el més negre s'aclareix
i la veritat sempre sura.
I avui veuen astorats
tots aquells que d'ell blasmaven
si n'anaven d'enganyats
i l'ensibornats que estaven.
I amb l'Hospital de Sant Pau,
el Clínic, l'Orfelinat,
les Germanetes dels Pobres,
l'Asil de Maternitat
i l'Institut de la Dona,
han de posar-hi al costat
el «Futbol Club Barce'ona»,
model de paternitat.
I els seus sentiments lloables
i els seus actes de pietat
han tapat boques impies
que l'acusaven d'ingrat.
Avui són ell i en Toresqui
els dos que fan més bé al món;
pobres i rics l'aplaudeixen
i l'ídolatra tothom.
I en un moment greu de crisi,
quan no en té prou amb el seu,
per alimentar els altres
el mos de la boca es treu.
El seu cor tan generós
quan veu que un altre sofreix
batega amb força i no para
fins que el recull i el nodreix.
I si veu que el «Catalunya»
ha de viatjar a peu,
li paga el tren allà on sigui
sense reparar el preu.
Li deixa el camp i l'amoixa,
li tusta el clatell si tus
i si a les calces s'embruta
l'embolica amb un barnús.
I el «Catalunya», pobret,
que com un pollet moria,
ja no té gana ni fred
i fins balla d'alegria.
No sabem si es salvarà,
car té un mal hereditari,
però el «Barça» amb son amor
li haurà endolcit el calvari.
Quin cor i quins sentiments!
Quins anhels de redempció!
Quins instints tan altruistes
d'amor i de protecció!
Al Nord s'han sentit uns «ais!»
i crits d'angoixa i d'auxili,
com si esclatés un seisme
o naufragués un navili.
Els crits eren de l'«Arenes»

submergit en un xipoll,
sense un tauló on arrapar-se
i amb l'aigua arribant-li al coll.
I el «Barça», colpit a l'ànima
davant d'un quadre semblant,
ha preparat la maleta
per acudir-hi a l'instant.
Metges, monges i infermeres,
sortiran d'aquí un moment,
disposats a fè el que calgui
per a salvar el pacient.
I l'equip també s'ha ofert
i està disposat a anar-hi,



mes no un equip de futbol,
sinó un equip sanitari.
Però és tanta la misèria
que avui sofreixen els clubs,
que aviat es veurà el «Barça»
colgat de sollicituds.
L'un demanarà una almoïna,
l'altre que li deixi el camp;
fins la màquina d'escriure
alguns li demanaran.
I si s'enterneix el «Barça»
i a tots vol acontentar,
abans del que molts es pensen
el veu com va a captar.
Però llavors tots nosaltres
i la gent de consciència
demanarem que li donin
la Creu de Beneficència.

DOVA (FILL)



LA REFORMADORA
Única sastreria en que
es giren al invrés tra-
jos i abrics i es fan tota
classe d'adobs a mida.
Trafalgar, 9, 1.^a
TELÈFON 25609
(prop Plaça d'Urquinaona)



VAQUES MAGRES

El «Castellón» té un ronyó a la misèria i sembla que amb la insignificant de 10.000 pessetes per a desplaçaments i distraccions aconseguirem eixorir-lo i fer-lo rutllar una bona temporadeta. L'«Arenes», diu el *Mundo* que *quiere renovar su equipo*, que és una manera més o menys elegant de dir que volen fer economies i suprimir aquells jugadors que en arribar a fi de mes fan trontollar les teranyines de la caixa del club. I no parlem de la llarga filera de clubs modestos que estiren uns braços pidolaires que no s'acaben mai i fan uns marramaus d'ensopiment i de misèria que trenquen el cor en una pila de trossos i us fan venir les corresponents cataractes de llàgrimes als ulls.

Després de reflexionar sobre un panorama tan carregat de vaques magres com aquest i de caixes de club de futbol sense ni un os per anar rosegant, resulta altament estimulante decantar els ulls i fer papallonejar el pensament a l'entorn del milionet que té ensopit actualment la Federació Nacional, com si talment tot anés com una seda, ni més ni menys que durant aquella altra època, no pas gaire llunyana, en què els jugadors de futbol passejaven amb cabriolet de propietat i quan acabaven de fer l'aperitiu es veien obligats a estendre un xec davant dels ulls admirats del cambrer, que, només imaginant-se la fastuositat de la propina, ja li agafava com una mena de cobriment de cor.

En aquest país tan atapeït de periodistes empaita-enquestes, esdevé singularment curiós el fet que encara no hagi sortit ningú encapçalant una enquesta amb aquest títol evidentment suggestiu: «Com i en què creieu que deuria emprar-se el milionet de la Nacional?» I esdevindria doblement interessant si entre els interrogats hi figurava algun federatiu disposat a sincerar-

se i no a passar la maroma amb la clàssica habilitat que fa temibles els federatius espanyols.

Mentrestant els futbolistes callen, cobren menys, badallen i van fent gols per quatre aplaudiments i quatre copets a l'esquena administrats per uns socis que no saben de què va i tenen del futbol una idea més aviat idíl·lica.

Sidralista amic: no som partidaris de les moixigangues comunistes que fins ara han sovintejat al nostre país, però, tanmateix, si un dia ens assabentàvem que els futbolistes espanyols s'havien apoderat de la Nacional i havien posat la bandera roja al balcó tot proclamant el comunisme futbolístic, si ens assabentàvem d'això, repetim, és molt probable que ens oblidéssim tot el repertori de censures al fons de l'estilogràfica. Al cap i a la fi foren els mateixos federatius els que s'ho haurien buscat.

EN PADRON A SEVILLA

Quan ja començàvem a creure

que en Padrón havia optat per una eterna vaga de cames caigudes, quan tothom ja exclamava allò de: «No us recordeu d'aquell futbolista que es deia Padrón?», com si talment ja no l'haguéssim de veure mai més, quan al «Grill-Room» ja havia aconseguit crear-se una penya d'entusiastes admiradors que li pagaven les consumacions i el portaven com un pom de flors; quan tot això ja ens semblaven les coses més sòlides i inrectificables d'aquest món, en Padrón fa les maletes s'ens posa sentimental i cuita a llençar-se als braços del «Sevilla» com el més vulgar de tots els fills pròdigs fabricats i per fabricar.

Els sevillans, que fins ara no havien mostrat cap interès en fer abandonar a en Padrón la vida de relativa disbauxa i completa independència a què s'havia lliurat l'«espanyolista», de cop i volta s'han sentit picats d'aquells sagrats deures que són la norma dels bons directius i han cuitat a desplaçar un hàbil pescador de canya a fi de que, *limando asperezas* i afliuxant diplomàticament tot el que calgués, en Padrón tornés a delectar a allò que ells en diuen *la afición*.

Aquest fet és un dels tants botons de mostra que s'han ofert a la curiositat dels socis blau-grana per a poder comprendre d'una manera total i definitiva la poca ha-



«NUNCA ES TARDE CUANDO LLEGA»

—Levántate, fray Padrón, que el «Sevilla» ya te ha perdonado.

bilitat del «F. C. Barcelona» en matèria de traspàs i altres negociacions futbolístiques. (Car, com ningú ignora, el club campió de Catalunya va posar la sal al bec al famós dribblador canari i féu tots els mitjans possibles per assegurar-se'n el traspàs.) Completament al revés del que succeeix a l'«Español», que és un club que allà on posa l'ull posa la fitxa i

que ha aconseguit veritables *performances* en matèria d'adquisicions vertiginoses. (El futbolista que ha tardat més a signar pel club de can Ràbia ha tardat unes vint-i-quatre hores.)

Tanmateix, si el «Barça» hagués hagut de seduir Adam, la poma hauria pogut restar ben tranquil·la a dalt de l'arbre.

EL «SERENO» DE L'ALTRE BARRI

un punyal roent, però com que del telèfon se'n cuida una senyoreta, no diu res per por de que l'escolti i se'n senti ofesa.

La darrera setmana, la Ponència de Responsabilitats, prosseguint els seus infructuosos treballs, ha cridat a declarar la Directiva de l'any 1921. Quan els van tenir tots reunits, van voler «reconstruir els fets», i per això van fer posar al voltant d'una taula a tots aquells ex-directius i van voler que expliquessin gràficament de quina manera feien les juntes.

La feinada va ésser pels pobres ex-directius, que no es recordaven de la manera que seien.

—Jo seia al costat de vostè.

—No, que hi seia jo.

—Que no, que era jo.

I, quan els va semblar que ja havien reconstruït l'escena, aleshores van demostrar de la manera com feien les juntes. El president començà amb un «Comencem?», i acte seguit el secretari va fer veure que llegia l'acta de la sessió anterior i un vocal va demanar la paraula prèvia, etc., etc.

I després encara diran que aquests ponents depuradors no són uns humoristes de primer tim.

Un element de la Comissió depuradora ens va assegurar que ells actuen tant, que encara no els ha vagat de fer el dòmino ni la manilla.

Que quedi entre vostès i nosaltres, però ens consta que si no

Encara existeix la comissió depuradora de can «Barça»

A fi i efecte de desvirtuar l'espècie que circula en els medis interessats, segons la qual la Ponència de Responsabilitats del «Barça», vulgarment coneguda pel nom de Comissió Depuradora, ja ha deixat d'actuar, hem agafat l'estilogràfica i aquí ens tenen disposats a fer donar fe de vida a la simpàtica Comissió.

Es per això que a continuació els explicarem mitja dotzena de coses a propòsit dels seus grans èxits.

Comencem pel senyor Ferrer, que és el peix gros. D'ençà que signa els comunicats com a president de la Ponència, s'ha tornat d'allò més tivat, i ja no es fa amb els pobres. Quan, al voltant de la taula del cafè, uns quants amics que li coneixen la flaca enceten el tema, el senyor Ferrer es desfà en veritables explosions d'entusiasme depurador, i si no fos que diu «ens han dit», «passarà segurament tal cosa», «sembla que», «podria ésser que un dia d'aquests», etc., o sigui que no parla mai en sentit afirmatiu, les seves declaracions serien sensacionals de debò i a hores d'ara ja hi hauria onze juntes a la presó, que, segons diuen que va dir el senyor Duran, és el que aconseguirà la Ponència un dia d'aquests o dels altres.

Amb tot, el senyor Ferrer no és tan *fiero como lo pintan*, i en el fons es perd per massa bon xicot. Figurin-se si n'ha d'ésser, d'in-

ofensiu, que fa cinc o sis dies, en sortir del Casal Barcelonista, va venir d'un través de dit de que uns seus amics no li fessin la vaca.

La setmana passada vam explicar les facècies de què és víctima el bon senyor Palli. Aquesta setmana afegirem que aquestes brometes el tenen disgustadíssim. Resulta que a la casa on treballa tenen el telèfon a l'altre cap de casa del que és sempre ell, i això fa que cada vegada que li telefonen hagi de fer la gran caminada per atendre els que el criden.

I, quan hi arriba, es troba amb la desagradable sorpresa de la broma, cosa que el posa tan fora de si que més d'una vegada hauria contestat d'una manera enèrgica i contundent i punyent com

RECORDI

SEMPRE

VEGETALIN

Des de L'ANY 1917

ve combatent amb gran èxit

la GRIP i altres MALALTIES INFECCIOSES. - Ho testimonien milers de persones que s'han curat amb aquest específic. Està compost per una associació de plantes de gran valor medicinal, que manquen de tota acció nociva; es suau, eficaç i de gust molt agradable.

s'entretenen amb els dos jocs de referència és degut a que els troben antiquats.

Ara juguen al parxís, que és més modern.

Sembla que un dels que seran cridats a declarar és en Sami. *Nada* menos que en Sami.

I saben què li volen preguntar? Doncs a veure com s'ho feia per fer dimiïr les Directives, ja que té fama d'haver estat el *coco* de tota una colla.

També sembla que en Sami els contestarà que sempre que li convé resoldre alguna diferència amb algú del club surt al camp, procura fer un parell de gols i, d'aquesta manera, es guanya les simpaties dels socis.

Com recordaran els nostres llegidors, perquè ja els ho vam explicar, *La Rambla* va publicar un interview amb el senyor Ferrer, interview que l'esmentat senyor va retallar i té enganxat al voltant d'un quadro de figurins de *La Mode Européenne*.

Per culpa d'aquest interview no ha faltat qui s'ha molestat amb l'esmentat setmanari, dient que no

hi havia dret que fessin el joc a la Comissió Depuradora.

El bo del cas, però, és que el repòrter es va equivocar, ja que l'interview de referència s'havia de fer amb el senyor Duran, i si va sortir interviewat el senyor Ferrer va ésser degut únicament a un malentès.

Ara vostès no li diguin al senyor Ferrer, perquè tindria un disgust mortal de necessitat.

Que nosaltres sapiguem, la Ponència de Responsabilitats encara no ha aclarit l'afer de la no-adquisició de l'Hilario.

No els preocupa ni poc ni molt, oi, senyors depuradors?

DIFUNT

U. E. C.

Com que el B. O. C., la C. N. T., el D. I. C. i el R. I. P. ja han passat de moda, ha estat creada la U. E. C., o sigui la «Unió d'Esports de Catalunya». Els preguem que no s'intranquillitzin perquè no és res nou. És la transformació de la Confederació. En la darrera reunió, en *Juanito Boix* va sortir en defensa de la democràcia, i com que a la Confederació hi ha-

via personalitats que eren considerades panteres reaccionàries, per liquidar-les delicadament varen acordar crear la U. E. C.

A l'hora d'elegir la Junta democràtica hi hagué discussions. El ciutadà Costa s'havia fet la il·lusió d'ésser president, i això promogué discussions.

Com que en la Junta ja hi figuren dos regidors de l'Ajuntament, els altres cregueren que un tercer podia resultar excessiu i s'hi oposaren.

En aquesta reunió hi comparegueren representants de tots els esports de *menor cuantia*, faltant-hi, com és de suposar, el futbol.

En *Juanito Boix*, en vista de l'èxit, va dedicar-se a fer xistos i va declarar que l'hipisme i el motorisme havien d'anar junts, car tot eren cavalls de força.

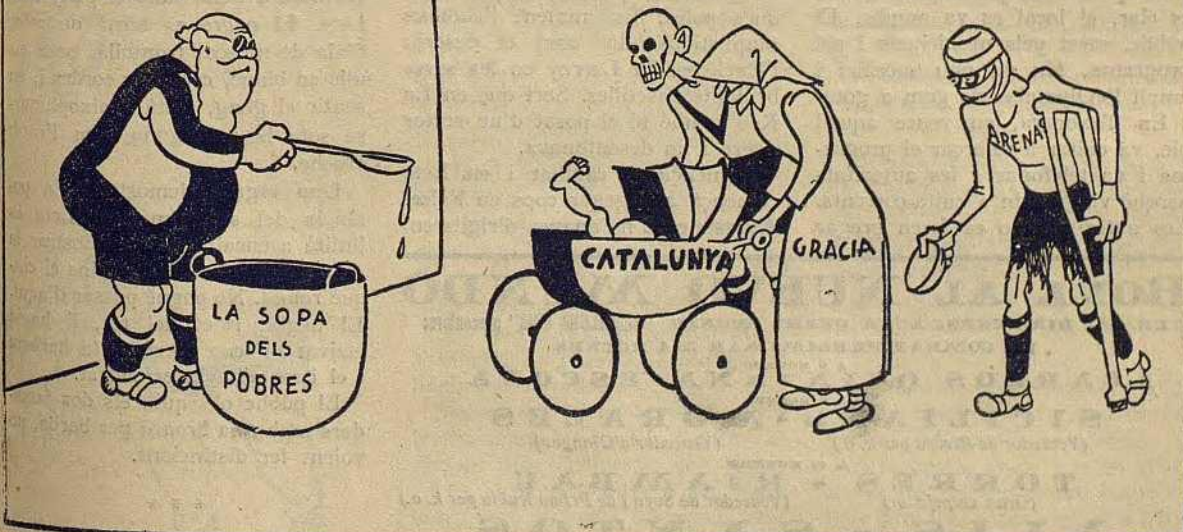
Ja tenim la U. E. C. Només manca el president i que les Federacions s'ho prenguin seriosament.

La presidència, sospitem que ha estat oferta al senyor Macià.

Les Federacions, sospitem que tenen altres mals de cap per prendre's seriosament la U. E. C.

CREMA D'AFAITAR, GUIU

BARCELONA. F. C. ESTABLIMENT BENÈFIC



EL «BARÇA» D'AVUI

—I pensar que m'havien dit explotador dels clubs petits...



BOXA



PRESIDIDA PEL SENYOR MACIA, EL CIUTADA COSTA, RE-GIDORS, DIPUTATS I MUNICIPALS DE CAVALL, ES CELE-BRA A L'«OLYMPIA» LA GRAN VETLLADA EXTRAORDINÀRIA, DE RESULTES DE LA QUAL EN LETE VA SORTIR EN «CAMILLA», EN PONCE DE L'EON A COLL-I-BE, I EN VITRIÀ EMBOLICAT AMB UN MOCADOR DE FER FARCELLS

A la porta de l'«Olympia» hi havia dos municipals de gran gala. Vàrem demanar detalls i ens digueren que anaven compresos amb les tres pessetes. Eren alts, ben



En Vitrià, que va acabar el gas al setè «round».

plantats, guarnits com si haguessin d'anar a la processó amb dos plomalls blancs que imposaven. I, és clar, el local es va omplir. El públic, atret pels municipals i pel programa, féu un nou sacrifici i omplí l'«Olympia» de gom a gom.

En Taxonera, en veure aquell ple, va cuitar a reforçar el programa i va telefonar a les autoritats perquè vinguessin a cuïta-corrents. Les autoritats no es feren pregar

i vingueren. A quarts d'onze entraven a l'«Olympia» els dos municipals de gala, acompanyats del ciutadà Costa, el seu escudero i uns quants aficionats a regidor. A les onze comparegué el president de la Generalitat i el públic li tributà una ovació a peu dret.

En Lete, que en aquell moment acabava de pujar al ring, creient que l'ovació anava per ell, saludava i somreia content d'haver despertat un engrescament tan sorollós.

Sort que en Rizzo va afanyar-se a avisar-lo, del contrari el «diplocus» basc hauria acabat fent una planxa.

Ja que hem començat parlant d'en Lete, podem seguir ressenyant el seu combat.

Al primer cop d'ull, nosaltres vàrem comprendre que es tractava d'un gran boxador. El cap gros, la panxa inflada i caiguda, l'esquena sacsonada, les cames primes, els genolls en punxa i els peus com dues pales. Exactament l'«homus pugilisticus» tal com el descriu l'Enciclopèdia Larruy en les seves brillants gasetilles. Sort que en La Roe també té el posat d'un rector negre i no desentonava.

Començà el combat i en Lete començà a engegar cops en l'aire. Aquests cops no anaven dirigits en-

lloc. Eren paranys que posava el basc per veure si el negre es distreia i en moment de debilitat posava el nas davant dels seus guants i prenia mal.



En Flix, que va adjudicar-se el combat tan bon punt en Vitrià va començar a fer aigües.

Ziiizz... tuutt... bromnnnn!!! Paaaf!! El cap d'en La Roe havia anat a topar amb el puny d'en Lete. El negre es tornà de color d'ala de mosca, trontollà, posà els ulls en blanc, cercà les cordes i, en sentir el gong, cuità a aixoplugar-se sota la palangana d'en Frank Hoche.

Una vegada demostrada la potència del seu puny, en Lete es limità a encaixar per demostrar la seva resistència. Resistí fins el cinquè round. No pogué passar d'aquí. El negre, refet del tot, li havia etzivat un cop precís a la barbeta i el base s'havia esfondrat.

El públic obsequià els dos boxadors amb una bronca per barba, no volent fer distincions.

«El caballero del ring» va prometre solemnialment que canviaria

BOXA AL NUEVO MUNDO

DEMÀ, DIMECRES, A UN QUART D'ONZE "BARCELONA RING" presentara:

UN COMBAT PRELIMINAR A 4 ROUNDS

CARLOS QUINTANA-ESCOLA

SICILIANO-MORALES

(Vencedor de Rivara per k. o.) (Vencedor d'Olangua)

TORRES - RIAMBAU

(Gran colpejador) (Vencedor de Soya i de Primo Rubio per k. o.)

ALIS - SANTOS

(C. d'Espanya) (Vencedor del C. d'Espanya Sobral)

Entrada, 3 pessetes - Llotges, 3'50 - Ring, 4 pessetes

de pseudònim i es faria anomenar «El carretero del ring».

Es veu que fins ell mateix va quedar convençut. Els anys són una cosa terrible i les facultats es perden que un no se n'adona. I voler substituir les facultats amb trucs, entrades de cavall sicilià, garrotades de cego i claus de grecoromana, és perdre el temps.

Es clar que en Ros va correspondre a la gentilesa del seu adversari i per superar la *caballerosidad* del *caballero* va obrir-li un pòmul d'un cop de cap, però això no va alarmar-nos tractant-se d'un combat de l'alta societat.

En Ponce declarà que no podia continuar i en Ros fou proclamat vencedor per abandonament del *caballero*.

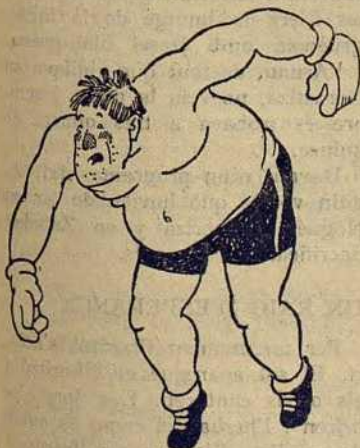
Tot plegat va resultar una mica tronat.

El combat cim era el que havien de disputar en Flix i en Vitrià.

El resultat no sorprengué a ningú.

En Vitrià fou el gran esgrimista de sempre mentre l'aguantaren les facultats. A partir del setè *round* fou el boxador esgotat que ja tenim el gust de conèixer. En els primers *rounds* boxà, guanyà punts, féu esquives meravelloses, portà la iniciativa del combat i imposà la tàctica que més li convenígué. Després en Flix es féu l'amo de la situació i en els darrers *rounds* el castigà severament, adjudicant-se el combat per un espaiós marge de punts.

Per nosaltres no cal que el repetixin perquè ja estem convençuts.



En Lete

En González boxant a cent per hora aconseguí desorientar en Navarro i el deixà «nocaú» al segon *round*. El públic aplaudí la brevetat i obsequià vencedor i vençut amb una ovació.

Un dels jutges portava la puntuació al marge del *ring*, assegut davant d'una taula de *tresillo*.

No ens sorprendria que en la pròxima vetllada hi haguessin tauletes de nit.

El públic sortí satisfet i l'empresa també.

Que tot sigui pel ressorgiment de la boxa.

EL FRARE DEL BARÒMETRE

La vetllada de demà al "Nuevo Mundo"

Vostès es recorden d'aquella lluita aferrissada que sostingueren en Riambau i en Torres, de la qual resultà guanyador el primer? Doncs si se'n recorden, preparin-se a emocionar-se, perquè demà efectuaran la revenja.

En Torres s'ha jugat un suèter de fantasia amb l'Averní, assegurant que aquesta vegada: «Mau! Sortirà del cau, cacau, deixarà en Riambau nocaú i au!»

No cal dir que hi haurà mullader pel broc gros, i Déu nos en guard de que s'escapés un bolet.

A més d'aquest combat, en Santos, que avui ja és un boxador que es fa dir sí senyor, boxarà contra en Ricard Alís.

Desitgem a l'Alís una bona sort; del contrari, en la pròxima vetllada el veurem boxar contra en Navarro. (Que no és precisament en Dick Navarro, el terror de las praderas.)

FLATUS

Es curiós, molt curiós...

Diu que el dia del combat Micó-Vuillami, a l'hora de la decisió hi hagueren sorpreses.

Segons ens ha contat l'espia que tenim amagat sota del *ring* com el dimoni dels Pastorets, dos jutges varen declarar vencedor en Vuillami, però el tercer declarava vencedor en Micó.

I diu que aquest tercer era en Casanoves!



moreno

HOME PREVINGUT...

—Es veritat que demà has de boxar amb aquella «pinta»?

—Sí. Un combat a dotze *rounds*.

—Home... Veies si abans del combat pots pagar-me aquelles pessetes que em deus.

Recollim signatures per enviar-li un pergami amb dedicatòria.

El manàger d'en Kid Tunero, ha dit que tot el que han fet córrer són calúmies i que està disposat a boxar amb l'Ara allà on sigui i quan convingui.

Que sigui aviat i a l'«Olympia» i que nosaltres ho poguem veure.

A l'hora de tancar aquesta edició no s'ha celebrat encara el combat Primo Carnera-Pierre Charles.

Ens consta, però, que en Charles ja ha fet testament i que els seus familiars estan resignats i han fet els preparatius per organitzar uns luxosos funerals.

Celebrarem que ho pugui contar.



FUTBOL



L'«Athletic» de Bilbao, mostrant-se superior al «Barcelona», vencé per tres a un, deixant-nos amb un pam de nas i obligant-nos a acomiadar-nos del campionat de Lliga. Un excés de vista del nen Escartín, provocà una invasió de senyors Esteves al camp, que hagué de solucionar la guàrdia d'assalt executant un magnífic «carrousel». No es registraren ulls de vellut ni altres catàstrofes que l'irreparable tres a un

NO CAL QUE HI PENSEM MÉS

No ens resta sinó oblidar. No hi pensem més. Ens havíem fet il·lusions d'arribar a campions de Lliga i en un partit hem quedat convençuts de que això no era possible. Malaguanyada solemnitat. I el més punyent és que l'«Athletic» es va cruspí el «Barça» amb la condensada inclusiu; un àpat complet.

Després de la catàstrofe, no ens resta més que oblidar. No cal que ens donem a la beguda ni ens il·lencem de cap al Besòs. No. Resignem-nos senzillament i no ens desconhortem. L'«Athletic» era millor i ens en podia haver fet quatre.

Fet i fet, ens n'hem escapat baratet.

Després de tants anys de no ésser campions de Lliga, no ens vindrà pas d'un.

L'ASPECTE DEL CAMP

L'aspecte del camp era senzillament encoratjador. Fins el gol de baix, el que el públic és més refractari a ocupar, estava atapeït. Amb això ja poden imaginar-se com devia estar el de dalt. Perquè s'en facin càrrec, només els direm que un soci que va estornudar, va provocar un esfondrament, i de l'expansió amb un xic més cedeix aquella barra de ferro que serveix de mur de contenció.

A la presidència hi havia el senyor Macià, i les casetes emissores de ràdio anaven plenes com els imperials dels tramvies.

Materialment, el resultat no haurà estat tan desastrós com això.



S'haurà salvat tot menys l'honor.

F. C. NOGUÉS

Fa uns quants anys, l'«Espanyol» era el F. C. Zamora. Era un equip compost per un porter i deu testimonis. Diumenge a Les Corts veírem el F. C. Nogués barallant-se amb l'«Athletic» de Bilbao i emocionant el respectable, com aquell negre del *Trader Horn* que es barallava amb el lleó del faquir Blakaman i acabava clavant-li una barnilla de paraigua. La barnilla de paraigua aquesta vegada ens la varen clavar a nosaltres, però en Nogués es comportà com un heroi i aguantà els atacs del lleó salvant situacions de compromís. I és que un equip sense mitjos o amb mitjos mitjos, guanya en emoció, però no pot fer res de bo.

En Guzman, amb les seves jugades de golf miniatura, no ens convencé. En Castillo estava afectat i era la imatge de la incongruència amb jersei blau-grana. I l'Arnau, de tant que vigilava en Gorostiza, no veia la pilota i sempre es trobava a tres quarts de quinze.

Davant d'un programa així, diguin vostès què havien de fer en Nogués, l'Alcoriza y en Zabalo? Sacrificar-se i res més.

UN RAIG D'ESPERANÇA

Per un moment l'horitzó s'aclarí. El sol aparegué en l'horitzó i els ocells cantaren. Les flors s'obriren i l'herba del camp es poblà de roselles. Floriren els Ferrers i Ametllers i la primavera arribà es-



campant perfums i s'oïren músiques celestials. Tots els cors bategaren de joia, i l'àngel de l'Anunciata devallà fins a la tribuna per assabentar-nos de la gran nova. Els pastors del «Barça» es dirigien al portal d'en Blasco a oferir-li un gol. Unicament ens rosegava les entranyes el dubte de si en Blanco acceptaria el present o no l'acceptaria. Ens va semblar que no estava disposat a acceptar-lo. Però el cap dels pastors, el pastor Màgic, comprenent que en Blasco feia compliments, va efectuar un salt d'aquells que no hi ha pessebre que els resisteixi i va encolorir el present, aconseguint el primer gol del «Barcelona».

Els cors de barítors entonaren tot seguit les cançons de reglament:

El desembre congelat
ja dura un xic massa.
Al Tibidabo ha nevat
i el febrer ja passa.
Però en Llagosta ha xutat
i una bimba ha encolomat
amb el cap
i ha marxat
amb aquella traça.
No em fem un gra massa!

FRED A L'ANIMA

Allò de la primavera i la florida dels Ferrers i Ametllers i els cants dels ocells, havia estat una falsa alarma. El Tibidabo estava nevat i feia un fred de tots els diables. Un fret que ens rosegava les entranyes i ens privava de respirar. Un aire glaçat que enrampava les cames dels jugadors. En Sagi fins tremolava, i si L'Arocha li cantava allò

—Vols venir tu, Sagi Barba?
Vols venir tu, Sagi Barba?
Xutarem una miqueta
per aprofitar la tarda,
en Sagi responia:

—Vull la bufanda.

L'Arocha insistia:

—Mira que en Goro ha arrencat
Mira que en Goro ha arrencat
i a l'Arnau ha atabalat
i aconseguirà l'empat.

—Visca la igualtat.

I la igualtat va venir molt abans de la revolució social. En Chirri va clavar un xut que va brunzir, i l'home del marcador, imitant en Carner, va nivellar el pressupost. Estàvem un a un.

Estàvem un a un, però cada dos minuts teníem un ensurt. En Bata, en Chirri i en Gorostiza ens amargaven l'existència provocant una situació de perill darrera l'altra, i en Nogués no reposava ni un moment. Els atacs eren tan intensos, que en una sortida d'en Nogués, en Guzman hagué de córrer a la porteria i salvar un gol amb el cap.

En els dominis del «Barça» tot-hom anava de bòlit i no reposava ningú.

LA REVOLUCIO SOCIAL

Vostès que tenen fe en la imparcialitat del XUT!, segurament ja devien frisar per arribar aquí. Doncs ja hi som.

Els davanters de l'«Athletic» havien posat setge a la porteria del «Barça». Un xut, dos xuts, tres xuts... Un d'aquests xuts anà a ran del pal. Ai! En Nogués plongeonà i l'Arnau hi corregué. El blocatge d'en Nogués fou efectuat en el precís moment que la pilota tocava el pal. A nosaltres ens va semblar que per l'efecte que duia la pilota, aquesta s'havia introduït

uns centímetres, però com que el blocatge d'en Nogués fou ràpid i l'aparició de la pilota a flor de porta instantània, únicament en Nogués pot saber si va entrar o no. Com que no és lògic suposar que si la pilota hagués entrat en Nogués fos tan betzol de confessar-ho, el més prudent era no donar gol. Concedir un gol així, un gol secret, gairebé clandestí, és ganes de provocar conflictes. Però l'Escartín va voler fer una exhibició de vista, de detectivisme, de pitonissa i d'energia i va donar el gol secret per vàlid.

Una remor profunda commogué el camp. Raïms d'éssers humans caigueren grades avall udolant feréstegament. Socis amb parai-gües i altres armes prohibides invadiren el terreny de joc amb aire amenaçador. Un soci de mèrit va depositar un hongo amb una metxa als peus de l'Escartín. Els jugadors s'escometeren dient-se el nom del porc i empenyent-se. La cridòria es féu eixordadora. I els guàrdies d'assalt es vegeren obligats a manobrar com aquell que va a expulsar comunistes d'un Ajuntament, embestiren als socis més exaltats, convencent-los de que el més prudent era enfilar-se grades amunt. I els socis no s'ho feren dir dues vegades. Unicament restà un soci excitat, perduda la xaveta, foll, que no sabia què fer: si menjar-se l'Escartín o suicidar-se. Finalment va deixar-ho córrer i va entornar-se'n a la tribuna a prendre una tassa de tilla.

TALLERS - RENAULT
REPARACIONS GARANTITCADES

UNIC SERVEI OFICIAL AUTORITZAT: J. M.^a Castellar
Secció elèctrica muntada amb aparells moderns de comprovació
URGELL, 229 i 233
TELÈFON 35304

EL PANIC DE L'ESCARTIN

L'Escartín, en veure la indignació que havia provocat, va comprendre tot seguit que havia comès una lleugeresa, i davant de l'actitud poc tranquil·litzadora del públic, va agafar un pànic que no s'hi veia de cap ull. Aquells colors de salut que sempre té a les galtes, li desaparegueren i devingué groc com la cera. Quan havia de presenciar l'execució d'un córner, es situava a mig camp i s'enterava de com havia anat per referències. Si hagués fet el mateix abans de concedir aquell gol, s'hauria estalviat molts mals de cap. Només de pensar que s'havia d'acostar al gol de dalt tremolava i les cames no el portaven.

I començà el joc brut. El jugadors del «Barça», perduda la calma i la serenitat, feren pagar la festa als jugadors de l'«Athletic», que no hi tenien cap culpa.

Sortosament, aviat transcorregueren els quaranta cinc minuts i la cosa no degenerà en tragèdia.

LA SUPERIORITAT DE L'«ATHLETIC» : : :

Amb el descans, els ànims s'as-serenaren. L'«Athletic» fou ovacionat en reaparèixer al camp, i l'Escartín fou esbrincat com es mereixia.

La superioritat de l'«Athletic» es posà de manifest.

Era tot un equip el que jugava contra uns quants elements del «Barça», i no fallava ningú. En canvi, el «Barça» feia un joc primari i els jugadors anaven de dos en dos, com les parelles de següetat.

Aquesta superioritat fou el que més aconhortà els socis. Com que l'«Athletic» mereixia haver marcat un parell més de gols, els socis estaven contents d'haver-li atorgat aquell que no ho era.

En Gorostiza, però, no estava satisfet. Se'l veia neguitós, fressejar, fugint de l'Arnau, que li corria al darrera treient un pam de llengua.

I quan menys ho esperàvem, i

Origen de la tuberculosi

Aquesta terrible malaltia és produïda, generalment, per contagi, i estan més propenses a adquirir-la les persones dèbils. El microbi està en l'aire, i en respirar passa als pulmons, on si es tracta d'una persona dèbil, es desenrotlla i reprodueix, donant lloc a la malaltia. Per això recomanen els metges a totes aquelles persones dèbils, als anèmics i convalescents, que prenguin el FOSFO-GLICO-KOLA DOMENECH, puix aquest enèrgic reconstituent, de grat sabor, dona a l'organisme els elements necessaris per a defensar-se contra el microbi.

fins en Nogués estava tranquil, va etzibar un xut sensacional, que podem estar contents de que entrés sense tirar la porteria a terra.

Els socis del «Barça» cantaren l'«Adéu al campionat de Lliga!» i es resignaren.

PERQUE NO SIGUI DIT

L'Urquizu, que és el jugador més impetuós de l'«Athletic», i en Sami, que és el més complicat del «Barça», iniciaren un flirt xino-japonès prometedor de gran seïsmes.

En Sami, en una magnífica entrada amb el peu en l'aire, va plegar l'Urquizu.

Aquest abans de cinc minuts havia fet la pau amb una traveta sensacional.

Immediatament, en Sami insistia masegant un turmell de l'Urquizu.

La lluita començava a devenir interessant. Es preveia la intervenció de la Societat de les Nacions.

—Ara toca a l'Urquizu! Ara toca a l'Urquizu! — cridava el poble revolucionari engrescat.

Però quan més interessats estaven, en Sami va agafar por i es va posar d'interior esquerra per veure a l'Urquizu de més lluny.

Vàrem quedar tots defraudats, i ja no veïrem res més de bo.

Cinc minuts després acabava el partit sense que hagués succeït res més de notable.

NO EN PARLEM MES

L'«Athletic» es mostrà superior i ens vencé per menys gols del que mereixia.

L'Urquizu i en Castellanos foren molt superiors a l'Alcoriza i en Zabalo.

Dels mitjos no en parlem, car els nostres en certs moments del partit no existiren.

De la davantera, en Chirri ens donà un bany a tots plegats, i en Goro i en Lafuente s'esmunyiren sempre que els convingué.

Nosaltres hem de retre homenatge a en Nogués, que va jugar-se sis vegades l'existència i va deturar unes quantes pilotes que en unes altres mans no sabem què hauria succeït. En Sami féu una bona primera part i en Piera centrà tant com pogué, driblà molt, però no tingué la rapidesa necessària per posar-se a to amb l'«Athletic».

De l'Escartín ja hem dit el que havíem de dir. Afegint que després del bunyol no sabia per quin mar navegava, està fet el seu millor elogi.

DOVA

L'«ARENAS» VA APUNTAR-SE DOS PUNTETS MES VENCENT A L'«ESPANYOL» PER 3 A 2

L'«Arenas» a casa seva tots tenim el gust de conèixer-lo i sabem com les gasta. Es un equip del morro fort. Quan tenien en Yermo, l'«Espanyol» ja comptava amb un gol d'una esprintada. Era un gol clàssic que en Yermo es reservava per l'«Espanyol». De vegades en Yermo es passava tres mesos sense xutar i l'«Arenas» el desava al quarto dels mals endressos, però quan arribava el partit amb els de la Maníguia li treia la pols i el desencaixonava perquè fes el gol de costum.

Aquesta vegada en Yermo no

Rocalla
EL MILLOR MATERIAL PER A CONSTRUCCIONS

TUBS
PLAQUES ACANALADES
DIPÓSITS
CANALONS
DIPÓSITS PER A AIGÜES
PLAQUES DE CEMENT
REVOLTONS

TELEFON 20768
ROCALLA S.A. BARCELONA
DESESTUDI 14 i CANADA 2

jugava i l'«Espanyol» era més optimista que mai. El gol de l'esprintada podia donar-se per anul·lat, i això els eixamplava el cor. Però en substitució d'en Yermo jugava l'Iriondo, i aquest noi si bé no va marcar, es revelà com un conductor de ratlla formidable i va contribuir a que en Saro i en Villagran executessin tres gols.

Els dos de l'«Espanyol», aconseguits a la primera part, foren obra d'en Prat i de l'Edelmiro. A la segona part, l'«Arenas» passà de dominat a dominador, i dels davanters blanc-blaus no se'n cantà més gall ni gallina.

El més trist és que l'«Arenas» tenia un jugador lesionat i que aquest era en Villagran, que va marcar dos gols. Si no arriba a lesionar-se, esgarrifa pensar els gols que hauria marcat i quina hauria estat la magnitud del resultat.

L'arbitratge de l'Espinosa fou perfecte, cosa que els mateixos jugadors de l'«Espanyol» confessen lleialment, i això junt amb el bon guen a declarar la pèrdua irreparable comportament del públic, ens obli-

ble i a no buscar tres peus al gat. La conformació és el nèctar dels esports.

TANT SI S'HO CREUEN COM SI NO S'HO CREUEN, EL «CATALUNYA» VENCE A L'«ATHLETIC» DE MADRID PER 1 A 0. SI! PARAULA! ELS HO JUREM!

No solament ha sorprès a la mateixa empresa, sinó que ha sorprès a tots els «radio-escuchas» del planeta. Quina llàstima que el camp de l'«Athletic» caigui tan lluny! Perquè, no ho dubtin, és el camp que necessita el «Catalunya». Un camp que doni bon resultat. Què en treuen els graciencs de que el «Barça» els deixi Les Corts si el «marcador» es posa tossut i les portes es declaren en rebeldia i l'herba entrebanca els jugadors... En canvi a Madrid ja ho han vist! Com si fossin a casa seva. En Flaquer fins papissot, enraonava, i en Lluch tenia aires de «Serafin el Pinturero».

Els amos foren en Lluch i en Burillo. I diem els amos, perquè foren els autors dels dos punts, que és el que interessava al Catalunya.

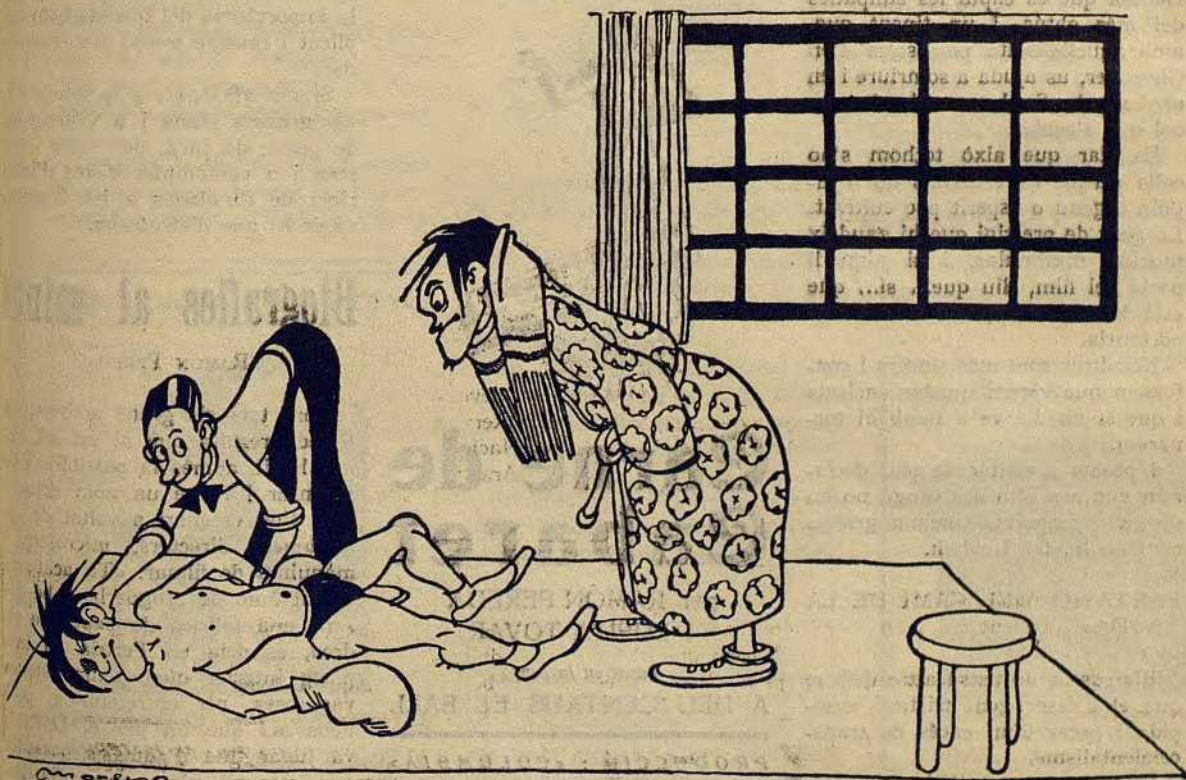
En Corral i en Guijarro, de l'«Athletic», treien foc pels queixals i el públic no tocava de cul al seient. Però com que la gran massa estava escoltant la ràdio orientant-se amb el partit de Les Corts, mancà l'engrescament i el caliu indispensables per armar una cridòria que arronçés el llombrígol apoiada amb quatre cops de paraigua.

I el «Catalunya, amb el tanto tancat a la caixa perquè no li prenguessin, quedà proclamat guanyador de l'«Athletic» per 1 a 0.

RESULTATS DE LA COPA SANS

«Ripollet», 1-«Granollers», 1.

Els partits «Horta»-«Sant Andreu», «Terrassa»-«Sans» i «Vil·lafranca»-«Iluro», hagueren d'ésser suspesos perquè la neu, i la pluja havia convertit els camps en uns viviers de granotes.



ENTRENAMENT

—Ja ha recobrat el coneixement?

—No. És difícil que el recobri, perquè no n'ha tingut mai.



COLISEUM: «EL TENIENTE SEDUCTOR»

Si vostès són com nosaltres, gent senzilla i de poques pretensions, el darrer film d'en Chevalier els farà passar una bona estona i sortiran del «Coliseum» vessant optimisme i satisfacció. En aquest món ja sabem que no hi ha res nou sota la capa del sol i, per tant, tot es repeteix. Però el bon gust i la traça són coses que pesen molt damunt del públic. Si cada pel·lícula hagués de descobrir-nos nous horitzons, arribaria un moment que pregariem als directors que no ens en descobrissin més i que ens deixessin tranquils.

En el film hi ha un rei que és una troballa, una princesa que val més or que no pesa, una violinista vienesa que es capta les simpaties del més obtús, i un tinent que, amb aquella solta poca-solta d'en Chevalier, us ajuda a somriure i en arribar al «Se ha terminado» us dol que s'acabi.

Es clar que això tothom s'ho calla perquè les amistats no li diguin ingenu o esperit poc cultivat. La gent de prestigi que hi gaudeix procura dissimular, i si algú li parla del film, diu que... sí... que està bé... però que no té cap importància.

Nosaltres som més sincers i confessem que varem quedar encisats i que si un dia ve a tomb hi tornarem.

I posats a cantar de pla, declarem que ara com ara ningú no ha dirigit cap opereta cinematogràfica com ho ha fet Lubitch.

FANTASIO: «EL CAMI DE LA VIDA»

Els russos no tenen altre defecte que el d'ésser gent trista i ensopeja i pecar d'un excés de transcendentalisme.

El començament d'*El camí de la vida* posa de manifest totes les qualitats que adornen l'esperit rus i la magnitud de les catàstrofes

que els atueixen. Una dona entrebancada per un vailet cau al mig del carrer. Bé; aquí, quan un vailet entrebanca una dona i la fa caure, la dona s'aixeca i empaita el vailet dient-li dieteris, i si s'ha pelat el genoll se'n va a casa seva a posar-s'hi iode. A Rússia, no. Una dona cau al mig del carrer i es mor. Sofreix, udola, renilla, bleixa, sospira i la dinya. Els seus familiars no riuen, ni ploren, ni parlen, ni sangloten. S'estan al

voltant del llit fermes com esfinxs i es deixen retratar.

El film comença així.

L'assumpte descobreix nous horitzons, això sí. La junta de l'ensenyament de Moscú recull els trinxeraires del carrer i els converteix en treballadors. Joc de poques taules. Tot és qüestió d'amor, de condescendència, d'estimació, de bondat... I els perdularis més perdularis es converteixen en model de treballadors, nobles, conscients defensors dels interessos de la col·lectivitat, dòcils, esforçats i austers. I quan s'avorreixen perquè el treball escasseja, el govern els dóna permís per fer un tren i el fan.

Es clar que això, explicat en poques ratlles, sembla res, però si vostès es decideixen a romandre dues hores al «Fantasio» capiran la importància del que els hem explicat i tindran temps per reflexionar.

Si són aficionats a la fotografia, als primers plans i a veure caps de perfil, de cara, per sobre i per sota i a contemplar vistes d'interiors de foradades a les fosques, vagin-hi que disfrutaran.

Biografies al minut

RAMON PEREDA

Com tots els grans artistes, en Pereda resulta que ni un sol minut havia admès la possibilitat de triomfar i fer-se un nom actuant dalt d'un escenari o voltat de camèramen, directors, microfons i màquines de filmar. «Tu acabaràs essent amo de drogueria o bé posant una fàbrica de paper de vidre», es deia en Pereda en monòleg interior quan tenia estones vagaroses, per entretenir-se, però heus ací que un dia el Destí li va jugar una d'aquelles passades que sols ell n'és capaç. En Pereda visitava Hollywood (any 1930) i, en un parèntesi de la seva admiració, es va fregar la mà per la

Saló Catalunya

AVUI, el film en espanyol



Carne de Cabaret

per RAMÓN PEREDA
i LUPITA TOVAR

basat en la cançó

A DEU CENTAUS EL BALL

PRODUCCIÓ: «COLUMBIA»

Distribució:

ARTISTES ASSOCIATS



barba i va adonar-se que li calia cutitar a cal barber a afaitar-se. Al costat (un altre joc del Destí) d'en Pereda, casualment estaven fent una fricció de quina a un dels més populars directors de Hollywood, i l'home, esperonat per la *varonil bellesa* del protagonista d'aquesta biografia, li va fer les degudes propisicions:

—Li agradaria fer cinema?

—Amb la Greta Garbo, naturalment.

—Home, tot es pot arreglar. Vostè no ha fet mai teatre?

—No, senyor.

—Esplèndid! Li escriurem una biografia que ni vostè mateix es coneixerà. Anem a l'estudi?

—Quan vulgui.

Hi varen anar, es feren les proves, va resultar fotogènic, i als pocs dies ja interpretava un dels principals papers en *El cuerpo del delito*.

Després de llegir això, suposem que els nostres lectors no s'estranyaran si els hi expliquem que en

Pereda és un acèrrim enemic de la «Gillette» i dels que tenen el cinisme — diu ell — d'afaitar-se a casa.

Noticiari XUT!

Aquesta temporada veurem *Dirigible*, un film de la Columbia que, segons referències, està farcit d'escenes aèries amb els corresponents dirigibles, avions, porta-avions i «globus esfèrics».

Això dels «globus esfèrics» (ho copiem de les notes de premsa de can Columbia) no es pot negar que es tracta d'una novetat difícilment superable. Novetat que desitjaríem es veiés corresposta amb el testimoni de l'admiració més sincera pels nostres cineastes.



Un apunt d'*El camino de la vida*

La presentació del film *Eran 13*, és de les més originals que hem vist.

Als cinc minuts de començada la producció, hom sospitava de tots els actors del film com a presumptes criminals.

Un espectador, engrescat per aquell excès de misteri, va cridar: —Aquí l'única sorpresa que podrien donar-nos és que el criminal fos el detectiu.

El director, per despistar i complicar l'assumpte, ens havia fet agafar sospites de tots els demés.

Camarotes de lujo és recomanable.

La vida en un gran transatlàntic és interessant i als que no hem fet altres viatges de turisme que els de la moto-nau que va a Sant Feliu de Guíxols, ens rodava el cap.

Estem segurs de que si un dia pujàvem en un d'aquests transat-

làntics, ens hi quedaríem a viure i no voldríem tornar a casa.

Si volen divertir-se honestament, vagin a escoltar *Anna Christie*. Fixin-se bé que diem a escoltar i no a veure.

Es tracta d'un diàleg anglès que sostenen tancats en una habitació la Greta Garbo i en Charles Bickford.

Si s'hi emporten un diari no hi perdran res.

Dissabte varen jugar la «Metro» i la «Gaumont» el segon partit del Campionat Cinematogràfic al camp del «Sans».

Com de costum, el camp era ple i el partit va engrescar a les mecanògrafes.

La «Metro», amb una empenta que desempedrava el carrer de Galileu, va guanyar per cinc a cap.

Aquests cinc gols els va marcar un home sol. Una mena de Douglas futbolístic, que es va revelar com un xutador contundent i implacable. En Salas de la «Metro»! Un as! Un fenomen!

Després del partit, en Salas va declarar que no tindria inconvenient de reforçar l'equip del «Barça», i aquella mateixa nit ja va ésser vist passejant pel carrer de Diputació i prenent vistes del xalet.

El partit fou interessant, perquè entre el públic no hi havia ni en Roberto Rey ni la Roseta Moreno, que tenen per costum de distreure l'atenció del respectable.

Continua el gran èxit de



PRIMER FILM RUS
PARLAT I CANTAT EN

Fantàsia

F É M I N A

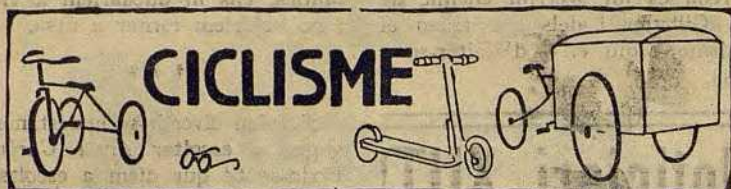
AVUI



Argument de FRANCIS CARCO
Música de MAURICE YVAIN
Intèrprets: JANE MARNAC, GABIN I MAX LAMY, els «asos» de la modernitat i del desenfadament

Producció OSSO

Distribuida per ATLANTIC FILMS



SENYORS, NO HA PASSAT RES

Si ens ho juren, no ens ho creiem.

Després de l'enèrgica nota que havia publicat la U. V. E. i de les manifestacions dels conspicus de la Unió de Clubs, semblava que el Congrés de la setmana passada seria una cosa esfereïdora i, al costat seu, la guerra-pau xin-japonesa seria un joc de criatures que no tindria comparació.

Tot l'ambient respirava tragèdia, i qui més qui menys tots els aficionats esperaven que el nostre no-existent ciclisme es quedaria sense dirigents i sense aspirants a dirigents.

I, davant la sorpresa general, no ha passat res.

Prou n'hi va haver de maror, però la sang no ha arribat al riu. Es va desencadenar una tempestat, una petita tempestat, que el sol, o sigui *Don Narciso* sol, va capejar amb una habilitat extraordinària, i les coses van quedar tal com estaven.

Ben igual? Potser sembli que no, que no van quedar ben igual, però, en el fons del fons, ja poden estar segurs que sí.

Es va acordar que es faran uns nous reglaments, a fi i efecte de *remozar* la U. V. E. amb *sangre moza, de los años mozos de la juventud*; però com que amb això de fer reglaments nous—millor dit, amb això de no fer reglaments nous—els d'aquest país hi tenim la cara de seure pelada, estem segurs que no succeirà res i que la *anacrònica y vejistoria* U. V. E. seguirà essent tal com fins ara era.

O, si no, al temps.

F. CANTO I RIO

SPRINTS

El senyor *Don Narciso* va ésser obsequiat en el Congrés de la U. V. E. amb una medalla descomunal, cosa que li va valer tota mena d'elogis, als quals nosaltres

ens adherim de tot cor i amb una gran satisfacció.

La llàstima va ésser que, en el discurs de gràcies, *Don Narciso* no parlés l'aquell famós velòdrom que ha de inaugurar-se con la *Exposición*.

Hauria estat d'allò més oportú.

Saben que els nostres ciclistes havien de participar a la Volta a Alemanya?



LANDIS
REPARACIO RAPIDA
I GARANTIDA DEL CALÇAT
JARDINES, 9. - BILBAO
Muntaner, 32. - Barcelona

Doncs, mirin: els organitzadors de la Volta a Alemanya han decidit no organitzar-la.

Ja veuen. Una carrera que hi havia per poder-nos lluir!

Interrogat el jove Marianet Canyardo sobre uns suposats articles seus que diu que apareixeran en data no llunyana a *L'Auto*, de París, ha manifestat que els articles de referència no seran originals seus, sinó que els hi escriurà un senyor que sap bastant bé el francès.

Referent als motius que l'han impulsat a dedicar-se de ple a les

activitats literàries, ha explicat que com que això de fer ciclisme damunt de la bicicleta està tan rebutat i dona tan poc, ha decidit fer ciclisme des de la seva fabrica de Sant Andreu, que es veu que dona una miqueta més i té l'avantatge que és més descansat. Mirin-se'l, el paio!

En Ramon Torres, ex-apòstol del ciclisme espanyol i ex-patrocinador d'una famosa Volta a Espanya, i d'una altra no menys famosa prova Barcelona-Jaca, després d'haver fracassat en l'intent d'assaltar la presidència de la U. V. E., sembla que ha decidit retirar-se a la vida privada, i diu que si no es fa frare és degut únicament a que això de les ordres religioses cada dia s'està posant més negre i no hi veu pervindre.

Una miqueta de paciència, amiguets Torres, i potser un altre any tindràs més sort.

Fa bonic de llegir les seccions de ciclisme de tots els diaris.

Si no en tenen costum, llegeixin-les, que els agradaran.

S'enteraran fil per randa de totes les carreres que fan als velòdroms i carreteres de l'estranger, que no deixa de tenir el seu interès.

Ara, que si es pensen que hi trobaran alguna cosa que faci referència al ciclisme de casa nostra, no perdin el temps, perquè tindrien un desengany.

La veritat és que no passa absolutament res, i per això no ha de sorprendre que els diaris no en parlin.

DONES I HOMES

VÍCTIMES DE MORENES, FISURES, ECZEMES, FLUIXOS, COISSOR, HEMORRAGIES INTERIORS I DEMÉS MALALTIES HEMORROIDALS DEL RECTE I ANUS I DE LA PELL

Curen de veritat radical i ràpidament amb

Proktosol-Jeil

Fabricats per "CHEMISCHE FABRIK HENRY COHRS", Hannover
DARRERA PARAULA DE LA CIÈNCIA MÈDICA ALEMANYA

Caixa 12 supositoris: Ptes. 7'25, Caixa amb tub d'ungüent: Ptes. 5'75

Venda: Centres d'especifics i principals farmàcies

Representant general: N. SALLES.—Apartat núm. 199.—Telèfon 55859—Barcelona



DES D'ESPARRAGUERA

SABEM...

...que en Gil, l'Ullés i l'Altirriba no juguen en l'equip que els correspon degut a haver sofert i tenir lesions que els ho impideixen.

...que aquest cas no vol dir res, ja que l'amateurisme s'ho porta.

...que, però, no hi ha dret que aquests jugadors s'hagin lesionat defensant els colors de l'«Esparraguera F. C.», i la directiva encara no els hi ha donat cap satisfacció.

...que aquests jugadors, si volen guarir-se, han de pagar-s'ho del seu peculí.

...que temps enrera s'augmentaren les quotes mensuals dels socis, perquè, si es donava el cas d'assistir a un jugador, hi haguessin «fondos».

...que l'Hinojosa ha estat greument malalt i encara segueix al llit degut a enfermetat.

...que fins fa poc ha estat un ferm puntal del primer equip, i és d'esperar tornarà a ésser-ho.

...que creiem és mereixedor d'un partit benèfic o bé d'una recaptada a profit seu.

...que la situació en què es troba obliga a fer-ho.

...que no és de dubtar que el públic ho aprovarà baix l'estima que té a aquest jugador.

...que voldríem saber per què serveixen els nombrosos directius que hi ha...

...que ens estranya quins afers deuen discutir les dues vegades que es reuneixen a la setmana.

...que no progressem gens, és ben vist, però que sigui per manca d'aptituds no és veritat.

El passat dia 21, el «Martorell» guanyà en el camp nostre al primer equip local per dos gols a un. En Puig, com que té un cama ací i l'altra a la veïna vila, no rutllà com altres vegades. Males llengües diuen que és degut a que la directiva li té un deute d'honoraris

que data des de dos anys i mig.

Es vol fer jugar sovint a en Nyent en el primer equip perquè així, a part de prosperar en distinció, fa també que admiradors «bien» d'ell omplin més el camp i paguin la corresponent entrada. Però opinem que si mai troba enfront seu un defensa de classe

A. SANROMÀ
BARCELONA 62 BARCELONA 11111111
CICLOS.
MOTOS
ACCESORIOS
SPORTS

«còmeselotodo», sistema Altirriba, el noi, només amb l'aire del jugador contrari, es fondrà.

Una endevinalla rara per la seva interpellació:

A qui podem donar mercès per tenir l'actual camp d'esports que n'abilleu?

No ho saben? Doncs a en Rosend Casals (e. p. d.).

Per què no han lluit els jugadors un braçal negre en senyal de dol? És que a la directiva són flacs de memòria i no volen recordar que

l'esmentat senyor fou vice-president pocs mesos abans d'existir? Vosaltres, directius, teniu la paraula.

CHEFF

DES DE SENTMENAT

Aquesta vegada sí que escric amb tan mala gana com si em fessin suïcidar per força. Unicament ho faig com una obligació que hi tinc, i perquè es mereix que el que va passar el dia 21, en un partit jugat a La Llagosta, en el que perdrém per dos gols a un, ho sàpiguen totes quatre províncies catalanes.

Doncs, germans (no en facin gens de cas que comencem com els capellans en les seves prediques; ja acabarem amb tots els de la llei), si un dia sou convidats per anar a fer un partit amistós (?) contra els llagosterencs i ens voleu creure a nosaltres, no hi aneu, i si desgraciadament hi aneu, val més que feu el testament abans d'anar-hi, per tot el que us pugui passar.

Això tenim el gust de dir-vos-ho perquè volem el benestar per tota la pàtria. Els sentmenatencs hi hem anat una trista (i tan trista!) vegada, i ni que ens prometessin donar-nos tant or com pesem no hi tornaríem. Primer ens fariem voluntaris de la guerra xin-japonesa (que resulta una friolera al costat del que ens va passar al camp de La Llagosta) o ens fariem matar a preu fet! Aquell camp va ésser cent vegades pitjor

Fabricación Española de Equipos Sonoros S. L.

F. E. D. E. S.

El millor equip sonor per a cines. Dispositius per a discos i banda. Venda d'aparells complets. Elements i peces soltes. Demani prospectes i preus.

MALLORCA, 268 (cantonada Claris) BARCELONA



Marca registrada

Cerebrino MANDRI

Cal que ho recordeu sempre! Res estranger no s'ha de prendre. Contra el dolor, tenim el millor remei: Useu sempre Cerebrino MANDRI.

No perjudica mai.

Preparat per Francesc Mandri, metge i químic farmacèutic. Provença, 203. — BARCELONA

que el «Campo de Agramante».

De morts n'hi va haver perquè els de Sentmenat sabem obrar com a persones i no com a selvatges d'aquells on la civilització encara no ha arribat. Però de males paraules, crits, impropis i bastons enlaire, demaneu!...

Sols direm que, dels onze jugadors nostres, ja van fer prou que en quedessin un parell de senyors. Dos dels que van rebre de valent foren en «Juanitu» i en «Ricardito». (Llegeixi's: Castigador.) Si l'un no es podia moure, l'altre no es podia bellugar. No foren traslladats a un hospital per tal de no donar una alarma al poble ni cap disgust a les seves xicotes, sobretot a l'Engracieta, la d'en «Ricardito».

Tant a l'àrbitre com a aquells «matones» que pegaven cosses al primer que se'ls presentava, sense mirar que fos ell... dalló d'algun jugador, els hi hem de dir que tenen tanta traça ells en el joc de pilota com nosaltres en fer braços de gitano!

Si no entenem més amb la pilota de l'olla... estan cuits!...

DETECTIU FRESC-HALES

DES DE SANT BOI

Ni alt ni baix, ni prim ni gruixut, ni ric ni pobre, ni jove ni vell, barba serrat però pell fi, és mestre d'obres i fa obres de mestre, ex-jugador de futbol ahir i jugador de tresillo avui, no deu res a ningú ni ganes, i és creditor, en canvi, de molts; no s'amaga de res, però té cops amagats; no és obrer ni patró, ni captaire ni senyor, ni sovieta ni rector. És, senzillament, un bon minyó.

Aquest personatge és el nou president del «Santboià».

Si la sort no el desempara i l'equip guanya partits, serà un desagraciat. Si no, un màrtir.

Mateu Maseras, Futinyaki et plany de tot cor.

Després d'un debut engrescador i apoteòsic, el «Santboià» ha fet l'ànec a Sant Andreu.

Ens ho teníem. A l'equip de Sant Boi hi sobra sal, però hi falta molt d'oli.

I, sense oli, el llum no crema.

Són trenta set els que s'han tocat de la melsa de tant rumiar qui pot ésser l'autor del famós «Ball dels Rugers».

No falta qui peca amb el tarumba d'en Quets; o amb el tiparro d'en Brassó; o amb el llargàries d'en Germès gran.

Tots van errats. Futinyaki és de més preu. De més talent, de més cervellera, de més iniciativa, de més barra, de més... canguelo.

Per això m'amago.

Au, a pescar.

FUTINYAKI

DES DE GRANOLLERS

«F. C. Vilafranca», o;

«E. C. Granollers», 4

Els onze minyons que defensen els blancs colors del «Granollers» varen tenir una reunió hores abans de l'encontre amb el «Vilafranca» i es varen prometre mútuament, pels ossos dels seus avantpassats, demostrar als *poulains* de can Xarello que Granollers és més ciutat que Vilafranca, i amb una elegància ètica van complir la promesa

i els passaren per l'adreçador per quatre gols a cap, i això que arbitrava en Planell, amb uns pantalons marron glacé, espadenyes blanques cubistes i una americana de color indefnido, i va fer els possibles perquè els nois del país del vi no sortissin tan mal parats o almenys que el resultat no fos tan copiós. Així és, amic Xarello, que ja l'heu vist, que no es tan fiero el león etc., etc., i, després d'acompanyar-vos en el sentiment, us prego espereu unes quantes setmanes i ens tornareu a demostrar (si va bé) que sou més ciutadans que nosaltres.

Suposo haureu vist que als vostres *poulains* se'ls ha fet un bon tracte i no els hem ovacionat cap directiu acompanyant, com vosaltres vau fer la satisfacció de fer-ho amb els nostres.

No tan sols els directius de la Manigua espanyolista tenen el privilegi d'organitzar *programas estupendos*; els granollerins n'han confeccionat un pel pròxim diumenge i del qual extraïem el següent:

«Camp d'esports del «S. C. Granollers, carrer de Girona (unes portes més amunt de can Bartomeu). — La Junta directiva d'aquest club, amb ocasió de presentar al públic local l'equip femení de basket, ha organitzat un grandios festival en honor i benefici del mateix, destinant-se tota la recaudació per obsequiar les nenes que el formen amb un equip o *trussó* (jerseis, faldilles, pantalons, sostens, etc., etc.).

Ordre del programa: primer, la penya dels «Ràpids», amb el seu entrenador senyor Farigola, ens demostraran com es pot jugar a futbol amb un peu a terra i una pota de porc, gat o cunill a la



! NERVIOSOS !

Prou de patir inútilment, gràcies a las acreditades GRAGEES POTENCIALES DEL DR. SOIVRE que combaten d'una manera còmoda, ràpida i eficaç la

NEURASTENIA. Impotència (en totes les seves manifestacions), mal de cap, cansament mental, pèrdua de memòria, vertigens, fatiga corporal, tremolors, dispènia nerviosa, palpitations, histerisme i trastorns nerviosos, en general de les dones i tots els trastorns orgànics que tinguin per causa o origen esgotament nerviós. Les GRAGEES POTENCIALES DEL DR. SOIVRE més que un medicament són un element essencial del cervell, medula i tot el sistema nerviós, regenerant el vigor sexual propi de l'edat, conservant la salut i prolongant la vida; indicades especialment als esgotats en la seva joventut per tota mena

d'excessos, aconseguint sempre, amb les GRAGEES POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRE, tots els esforços o exercicis fàcilment i disposant l'organisme per reprendre's sovint i amb el màxim resultat, arribant a l'extrema vellesa i sense violentar l'organisme amb energie s pròpies de la joventut.

BASTA PEN DRE UN FLASCÓ PER CONVENCER-SE'N

Venta a 5'50. pessetes flascó, en totes les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i Amèrica

NOTA.—Dirigit-se i enviant 0'25 pessetes en segells de correu per al franquell a Oficines Laboratorio Sòkatar. Carrer del Ter, 16, Barcelona, rebren gratis un llibret explicatiu sobre l'origen, desenrotll i tractament d'aquestes malalties.

butxaca; segon, l'equip de basket-ball de l'«U. S. de Sans» i el del «S. C. Granollers» ens delectaran amb un interessantíssim partit de basket, adjudicant-se l'equip vencedor un Mateo en miniatura; a continuació els teams del «Sant-boià» i «Granollers» jugaran un partit de futbol (torneig copa Sans), i finalment en Saló, vestit de quota, ens donarà una conferència culturar i explicativa amb demostracions gràfiques del *Porque no voy a París con el equip B o la gana del compañerismo*.

Nota: Acabada la conferència, sortiran cap a Sant Boi els autos dels jugadors forasters i els que desistegin acompanyar-los.»

SIBECA

DES DE VIC

Arran de la no mèva collaboració en el número de dimarts passat s'hi han fet grans comentaris, un xic grotescos, els quals per apai-vagar-los vaig a explicar-vos el per què m'he pres la llibertat de fer una setmana de vacances. Motius? No són altres que la consternació que ens produí la mort del company Josep Peiró (A. C. S.).

Car, al reemprendre les meves tasques habituals, no podia fer-ho amb aquella expressió més o menys irònica. Una tristesa profunda m'ho impedia, i un deure de companyerisme m'hi obligava.

Creç quedareu complaguts amb aquesta aclaració bastant confortadora, no tant com les frases d'elogi que podria dedicar (i que ara no em vénen a la meua ment) al company mort, des d'aquestes p'anes esportives.

Sembla que el «Vic F. C.» torna a tenir un bon conjunt. Ho palesa el bonic paper que feren a la capital de les Barretines (Olot), els quals els guanyaren pel brillant (?) resultat de 5 a 4.

Sempre plou quan no hi ha estudi. Aquesta és la dita que podríem aplicar al cas del «Vic».

Cada vegada (i quina casualitat), quan han finit el campionat (aquesta vegada no l'han acabat, sinó que s'han retirat per ordre i gràcia

Pastillas ASPAIME

CUREN RADICALMENT LA TOS
PERQUE COMBATEN LES SEVES CAUSES

Catarros, ronqueres, angines, laringitis, bronquitis, tuberculosi pulmonar, asma i totes les afeccions, en general de la gola, bronquitis i pulmons.—Les Pastilles ASPAIME són les receptades pels metges. Les Pastilles ASPAIME són les preferides pels pacients. Les Pastilles ASPAIME es venen a UNA pesseta la capsula en les principals farmàcies i drogueries. Especialitat farmacèutica del Laboratori SOKATARO Carrer del Ter, 16 : Telèfon 50791.—BARCELONA



de la Fede...), època que se'n ressent més la caixa del club, és quan hi ha més bon equipet. Expliquin-s'ho.

Comencen les economies començant per donar la llaua als jugadors forans que més mèrits han conquerit. Arreglant l'equip amb xicots modestos i de casa. I llavors veiem com l'equip, en pla d'economies, i els jugadors, en pla de recuperació alguns, altres en pla d'arribar a ésser quelcom (pretensions), és belluguen, salten, driblen i, el principal, després de teixir molt, marquen el que en futbol fa falta per guanyar: gols.

No vull estendre'm en comentaris sobre el duel «Penya Bons»-«Penya Atlètica», que sembla s'ha declarat amb motiu d'uns mots apareguts en un diari local, doncs penso fer-ho altra ocasió i força extens.

No obstant, la «Penya Atlètica» no es mereix els honors d'aparèixer en aquest simpàtic setmanari, car, per les seves idees tan avançades com extremistes, millor seria que se n'ocupessin altres col·legues.

SIMONETTI

DES DE MARTORELL

Sidralistes de cor, hem sentit com el que més el determini del «Martorell» retirant-se del campionat.

Segons sembla, les coses anaven encarrilant-se com l'any passat, que, si no ens falla la memòria, els de la Lliga (no m'ho feu acabar de dir) van passejar-se els jugadors i directius locals...

I, ara que ve a tomb, rectifico les manifestacions de la meua dar-

rera crònica respecte al fall del partit «Foment»-«Martorell». El partit en qüestió no ha d'acabar-se al camp del primer, sinó allà on la Lliga designi amb temps.

(Nota: Allà on diu «ha d'acabar-se» i «designi», potser hauria de dir: «hauria hagut d'acabar-se» i «hagués designat».)

A més, en la carta històrica on he posat els ulls diu que la Lliga amonestà els directius martorellencs pel comportament dels seus jugadors en el tros de partit de referència. No us sembla què és divertit, això?

Es com aquell que el fan cornut i li fan pagar el beure.

En Vilardell és un home petitó, la mar de tronera, que el van fer de la Junta darrerament. Es molt de confondre quan es barreja amb els jugadors, i sempre va amb romansos. Ja ho diuen en Perico i d'altres: «Home petit, carregat de p.....» Ves, Vilardell, no t'engreixis ara perquè has sortit al XUT!

Ep! Xist! Xist! Olesaaaaaaa! I aquell partit? Ara que sabem, per mitjà del vostre corresponsal al *Diluvi*, que sou campions, a veure si pensem amb aquest pobret club, etern aspirant a ídem, que, amb el temps, direm que en deien el «C. D. Martorell»!!

TET

DES DE LLAGOSTERA

El diumenge, dia 21, estava prenent el sol a la porta del «Bar Periquos» fumant un caliquenyo de vint cèntims, quan es parà un automòbil que semblava de Pom-pes Fúnebres, i unes veus em digueren:

SPORTIUS!!
TINGUET SEMPRE
EN COMPTA EN ELS
VOSTRES ÀPATS, QUE
NO HI MANQUEN EL VI

DIAMANTE

«BODEGAS
FRANCO-
ESPAÑOLAS»

Dipòsit: Francesc HORMAECHE i C.ª, S. L.-Via Laietana, 45, entresol. Telèfon - 20713

Restaurant CASA JUAN COMPLETAMENT REFORMAT

Culina selecta - Salons independents - Preus molt econòmics
Especialitat en la paella valenciana

RAMBLA SANTA MONICA, 21 I 23

—Ep! Es aquí La Llagosta?

—I és clar, homes, que és aquí.

Immediatament sortiren d'aquella carraca homes, xicots, canalla, etcètera, etc., que no sé pas com hi cabien, puix hi havia un rètol que deia: «Cuarenta pasajeros», i almenys en sortiren setanta.

—Tots aquests són futbolistes?—
jo, estranyat, vaig preguntar-los-hi.

I un senyor que semblava del pes mosca, que pesava uns 110 quilos, contestà:

—No, senyor; porten onze jugadors, tres suplents, tres fotògrafs, sis corresponsals del XUT!, la Junta en pes i la claca del club.

Mireu aquests minyons del «Sentmenat» si en portaven de calderilla, que per no haver de pagar entrada al camp nostre hi havia un minyó que donà carnets de soci a tota la claca, cosa que no els serví, perquè els de La Llagosta no fan pagar entrada al camp, ja que, a la mitja part, passen el platet i, amb deu ralets que facin, ja estan contents.

En començar el partit, ens digué un del «Sentmenat», que tots el cridaven per San Pablo, que no guanyaríem, puix duïen en Sansón a la porta i un defensa del «Martínc»!

Els retratistes del «Sentmenat» s'entretingueren en voler tirar fotografies a les nimfes de La Llagosta, i quan va ésser hora de retratar els seus jugadors, per enviar les fotos al XUT!, es trobaren que havien acabat els dioxés.

Qui no ha vist el geni d'aquells espectadors no ha vist mai res. Ja tenen raó en el que digueren en marxar: «Sentmenat, ni dona ni gabi».

Sentmenatencs!! Esperem poder-vos veure una altra vegada, per veure si encara teniu tant de geni.

Abur!!

PEPINO I C.^a, S. L.

DES D'IGUALADA

La construcció del velòdrom sembla que serà un fet. No serà, segurament, amb els viratges de fusta, ni tan sols asfaltat, però és igual, serà de terra. En Gómez, en Mingo, en Manuel i en Miquel ja es cuidaran d'aplanar-lo amb les seves descomunals llesques corrent-hi a peu. Ens prometem unes batalles que riguin-se vostès de la toma del Gurugú. Sabem que algun ciclista de «categoria superior» tremola en pensar que els trontolla

el cartell. També sabem que en Pelfort, en Mingo i en Gómez s'han proposat interiorment no deixar res per verd i armar cada batalla que treurà foc.

En Macari (això no ho ha dit, però juraríem que ho pensa) ja espera fer-se la barba d'or acaparant «primes». No ens estranyaria que li sortís un os. No precisament l'os Bertran, però sí l'os Manuel.

NEUTRAL

DES DE TORELLO

«Colònia Fabra i Coats»

Diumenge passat, dia 21, el «C. D. Borgonyà» (reserva) va jugar un partit de futbol completament amistós en el camp d'aquesta «Colònia» i amb el «F. C. Vinyoles d'Orís».

Tots els demés detalls són aproximadament els de costum, com per exemple: el públic, l'equip, el refi, preus d'entrada, etc.

El «Borgonyà» va apuntar-se la victòria per 3 a 1.

Els de Vinyoles, llevat dos o tres, portaven tots pantalons llargs, i varen distingir-se el porter i un defensa, i aquests demostraren que havien anat a estudi de futbol. Els altres, dintre uns quants anys ens pensem que en podrem dir alguna cosa.

Del «Borgonyà», el que va abassegar les ovacions del públic va ésser en Picó, actuant de porter, el qual anava a buscar les pilotes a domicili, però, un moment que va adormir-se, li varen fer el gol, i a hores d'ara, quan li parlen del gol, dóna la culpa a la vacuna i diu que en aquell moment li picava (la vacuna). Els demés varen jugar amb molta afició.

L'arbitratge va resultar molt imparcial.

F. DEL C. M.

DES DE TORTOSA

Un altre partit perdut per part del «Dertusa» i... adéu campionat! Cal reconèixer que es jugava al camp del «Rapitencia», i això sol ja vol dir que es tenia que perdre.

Complerts els deures militars, es troba ja entre nosaltres el «mag» Serra. Esperem que vindrà disposat a marcar gols... car del contrari el desterrarem cap els... bohemis.

Com sia que fa dies que no hem parlat del nostre amic «Nas de Gos», volem dir avui, per a tranquil·litat dels lectors, que encara és viu. Per cert que la Ketty Moreno se'l volia emportar com a gosset falder.

La «Penya Cercantes», que a última hora vol fer el paper de «coco», passà per la pedra als campions. Els del «Centre», que no se'n sabien avenir, quedaren esgarifats en veure el repartiment d'hòsties.

Per cert que tirà el «kik-off» l'artista Roseta Moreno, qui amb el seu somriure deixà castigats a tots els espectadors. Entre altres, podem dir que sofriren «síncopes» l'Albarto, don Joaquim i el president (abans rei) dels castigadors, en Quimet S.

Si senten dir que els «Ben Fets» ja no tallen el bacallà, no s'ho creguin. El que passa és que ens anem fent vellets i deixem pas a la joventut.

Es troba greument ferit del cor el nostre soci en Cunitu C., degut a la pèrdua de «madre e hija». L'acompanyem en el seu condol.

PENYA BEN FETS

COMPANIA DE LINEAS AEREAS SUBVENCIONADAS S. A.

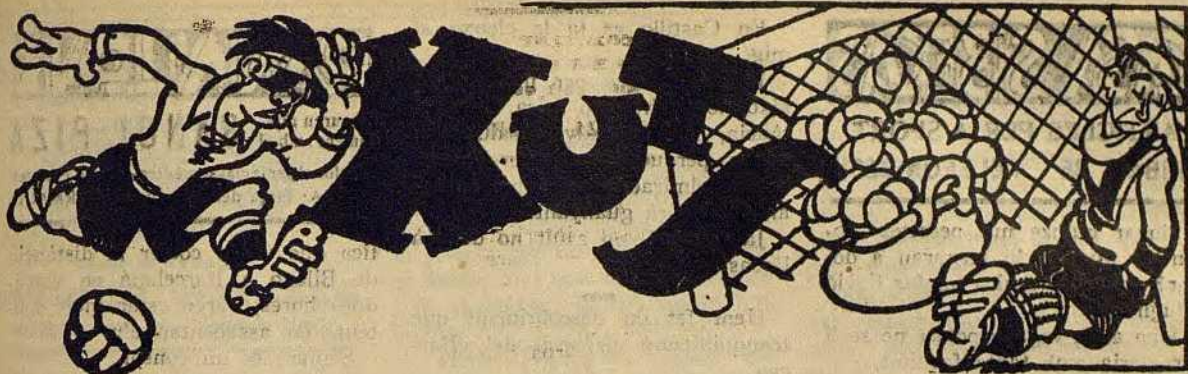
C. L. A. S. S. A.

SERVEI DIARI

Barcelona - Madrid

Madrid - Barcelona

El més ràpid. - El més econòmic. - El més segur



El que va sofrir en Melcon l'altre diumenge a Les Corts, no és per ésser descrit.

Només de pensar que el «Barça» podia apuntar-se els dos punts sofria i ventrílocament renegava com un oriol.

I és perquè en Melcon és soci del «Madrid».

Recomanem a la Junta del «Barça» que pels partits de Lliga que manquen es recordi d'en Melcon i el contracti.

Com que l'únic camp de rugby que té un públic és el «Sant Boi», aquest club és l'únic que fa pagar entrada.

Si vostès no hi tenen res a dir, nosaltres tampoc.

El curiós del cas és només un detall insignificant. Les entrades que ven el «Sant Boi» diuen: «Federació Catalana de Rugby».

El dia que la Federació ho sapiga, demanin el mullader que hi haurà!

Es clar que per nosaltres no ho sabrà perquè no ens agrada ficar-nos en camises d'onze vares i som discrets de mena.

En Llardent encara no s'ha decidit a perdonar el «Barça» i no compareix per la tribuna.

L'altre diumenge, però, el veïrem al passadís.

Dues passes més i aquí no ha passat res.

Tan bon redactor del XUT! que seria si no tingués aquest geni!

El dia que el «Sabadell» va anar a Oviedo, sobraren quilòmetres dels quilòmetres dels jugadors. La Junta, és clar, va decidir aprofitar-los per anar a Saragossa.

Succel, però, que, degut a certes variacions fetes a l'equip, tres dels jugadors que sortiren cap a Sara-

gossa no havien anat a Oviedo, i portaven uns quilòmetres amb uns retrats que s'hi assemblaven però que no eren ben bé ells mateixos.

I pel camí la varen ballar.

—Oiga, oiga, usted no es este!

—Hombre... no, pero como los dos vamos afeitados...

Els estalvis varen sortir una mica desiguals.

La Junta del «Sabadell» es veié obligada a pagar bitllet doble als tres jugadors esmentats i el viatge a Saragossa va resultar econòmic a més no poder.

Amb aquests frets, que bé es va amb els barrets de can Tanganel·li, Jaume I, 3.

L'Oro fa el servei militar a Girona.

Com que el dia d'anar a Saragossa no es varen entendre, l'home comparegué a Sabadell a mitja nit del dissabte.

—M'han deixat! No els he vist! No podré jugar!

Els directius del «Sabadell» s'arrencaven els cabells de desesperació, exceptuant en Tamburini, que no en té. (I que consti que no en té, però ha descobert un crece-pelo que el fa sortir.)

Calgué fer una subscripció i fle-

tar un taxi nocturn per portar l'Oro a Saragossa.

Es calcula que l'anada a Saragossa va costar aproximadament el doble de la volta al món amb zepelín.

La reaparició d'en Mas, que havia d'ésser un fet abans d'ahir, ha estat ajornada, degut que el «Barça» ha volgut premiar l'Enriquet amb un viatge a París.

Com que per culpa de la lesió en Mas no va poder anar a Anglaterra, ara la Junta ha volgut que el xicot estés content i per això l'han posat a la defensa de l'equip que avui marxa cap a París.

Degut a això, en Mas ha anat tota la setmana de cap, estudiant aquell popular llibret: *¿Quiere usted aprender francés en ocho días?*

A hores d'ara ja sap dir: *Bon soir, Madame; Bonne nuit, Monsieur; Je suis M. Henri Mas, joueur de foot-ball et conférencier sportif et palafrugeillais.*

Ens agradaria poder-lo seguir en tot el seu viatge, per veure com se'n surt.

No és veritat que en Gual l'hagin arreconat per dolent.

En Gual encara és bo, o almenys els directius del «Barça» s'ho pensen així. El que passa és que té el peu enguixat, i sembla que encara té mal per estona.

De manera, doncs, que ja ho saben.

En Padrón, el simpàtic Padrón, l'incommensurable Padrón, a l'últim s'ha decidit.

Ja diu un adagi que no hi ha cap mal que cent anys duri.

Li desitgem que la seva nova estada a Sevilla li provi força, i si pot ésser el dia que li tornin



ATROPELL!

Podrien haber-lo evitat aprenent a conduir en la

ESCOLA NAVARRO

Rocafort, n.º 66, taller

CASA SIBECAS

ARTICLES PER A SPORT
ARIBAU, 35 TELÈFON 32915

a donar quinze mil pessetes—volen dir que les hi tornaran a donar?—que no torni a agafar l'avió i fugir.

Una altra vegada potser no se li arreglaria amb tanta facilitat.

Si troben, per casualitat, el senyor J. Ferrer i Amatller, president de la Ponència de Responsabilitats del «Barça», afanyin-se a parlar-li humorísticament de la seva comissió depuradora. Facin-li força xistets, que li agrada molt que n'hi parlin.

I si vostès no n'hi parlen fent broma, ell els en parlarà seriosament, i en aquest cas ja els planyem.

Saben quan cobrarà el «Barça» per enviar l'equip B a París?

Trenta mil francs!

Com que el franc està a més de 51, són quinze mil pessetes llargues.

De les quals en guanyaran ben bé set o vuit mil.

I després encara diran que els actuals directius són uns mals administradors... (Apa, senyors directius, estiguin contents, que ja veuen que els ensabonem.)

Mentre la brigada municipal ja ha començat—només començat?—a desmuntar el camp del Guinardó, el «Catalunya» s'eixoriveix i ja té camp nou.

Per la seva banda, el «Centre d'Esports de Gràcia» i el «C. D. Europa» ja estan disposats també a reprendre les seves activitats.

A última hora hi haurem sortit guanyant un club. Tindrem «Europa», «Gràcia» i «Catalunya».

I després encara direm mal del senyor Massoni!

En Castillo es fa la clemxa al mig.

Ja sabem que per molta gent això no tindrà cap mica d'importància, però en canvi nosaltres ho donem perquè estem segurs que el cens d'admiradors del popular migala hi sortirà guanyant.

Ja veuran com aviat no donarà l'abast.

Hem fet un descobriment que tranquil·litzarà els socis del «Barça».

En Miró, el davanter-centre Miró, ex-«europaista», ex-«sansenc», ex-davanter del «Catalunya», etc., figura inscrit a la llista de jugadors del «Barça», com a amateur.

Ja estranyàvem nosaltres...

El «Barça» juga demà passat a París.

Guanyarà? Perdrà? La setmana que ve els ho direm.

De moment, però, podem avançar la nostra impressió, que és la

MASSATGE I FIXADOR, Gm

següent: si perd, haurà perdut el «Barça», i si guanya, hauran guanyat els negres.

Ja veuran com no ens equivocarem de gaire.

Es pot saber per què la secció femenina de bàsquet del «Barça» té tres delegats?

Si fos masculina, no se'n preocuparien tant, no...

Si el partit Catalunya-Centre no es porta a cap, en Pepito Torrents ja tindrà un títol honorífic.

Serà l'entrenador platònic de l'equip invisible del partit teòric.

Esperem que en Fina hi afegirà els xistos que hi manquen.

En Malcom Campbell va aconseguir una velocitat de 408 quilòmetres per hora a Daytona.

Els aficionats i socis de l'«Atlè-

PANALIONS

Es curen rapidament amb el

SANOL PIZA

Sancionat per la classe mèdica - Flascó 1'65 ptes
VENDA: Plaça del Pi, núm. 6 : FARMACIA

tic) que varen cobrir la distància de Bilbao a Barcelona en vintidues hores, varen estar molt contents en assabentar-se'n.

Sempre és un consol.

El camp del Guinardó ha desaparegut.

Estos, Fabio, ay dolor!, que ves [ahora fueron un dia aquel famoso «Europa... [ropa...

La Junta del «Catalunya», però, ja ha fet gestions prop del propietari d'un terreny.

Nosaltres estem a l'expectativa, però si el senyors Margalef i companyia es surten amb la seva, prometem enderrocar un dels catorze monuments a Pi i Margall i erigir-ne un a la Junta Amateur del «Catalunya».

Serà el cas d'abnegació més gran que ha registrat la història.

El senyor Cerdanya, directiu del «Catalunya», només té un defecte. Quan s'indigna, pronuncia les paraules amb sotrac.

L'altre dia, empiat amb l'Adrados, cridava:

—Bu... bu... bu...rro! Bu... burro!...

Els seus companys de Junta, en sessió secreta i procurant que ell no se n'assabentés, l'han nomenat l'Anguera de Sojo del «Catalunya».

Es... pe... pe... pe... peterrant!

A en Juanito Boix, amb motiu dels cinquanta dos càrrecs esportius sense retribució que ocupa, ja li han tret un motiu.

Li diuen el «Cordero amateur dels enchufes».

Ens hi adherim.



ELS MILLORS MATERIALS PER A LA CONSTRUCCIO

URALITA, S. A.

Plaça d'Antoni Lòpez, 15 - Tel. 16556

DEMANEU CATALEGS I PRESSUPOSTOS

En Articles de Camiseria
Recordeu aquesta marca



Dies de rebaixas

FERRER BATLLES

95, Boqueria, 38. - Telefon 16651

El «Castellón» també se'n va a can Taps.

La secció de beneficència del «Barcelona» ha promès desplaçar un equip sanitari per veure si és a temps a salvar-lo.

No creiem que hi arribi a temps.

El diumenge passat, a la llotja presidencial no hi mancava cap senyor de la Junta. El motiu era que «Miss Catalunya» hi era present.

Les respectives senyores dels directius que es trobaven presents al camp no van veure un borrall del partit, tota vegada que la seva mirada no s'apartà mai ni un sol moment de la llotja presidencial per veure com es comportava el marit respectivament.

Aquell diumenge va ésser pròdig en baralles familiars i escenes de dama gelosa.

La Junta del «Barça», en assabentar-se que es veurién visitats per la màxima bellesa catalana, varen prendre l'acord d'obsequiar-la amb una capsa de bombons de xocolata.

El cas és que no varen indicar qui l'havia de comprar, i es trobaren que el diumenge a la tarda i a l'hora que havien de fer l'obsequi, no tenien la capsa.

I li hagueren de dir que els feien expressos i que el dilluns ja els hi enviarien.

I el senyor Coma es desviava per atendre-la a fi que oblidés la manca de memòria dels directius.

Semblava un jovecell de vint anys. Tan de bòlit anava.

El «Barça» no trobava cap directiu disposat a anar a París com acompanyant.

Per fi el senyor Mir féu el sacrifici i va dir que sí, però quan es va enterar que, fent estalvis, es feia el viatge en segona, se'n va desdir i va dir que no podia anar-hi.

Els seus companys, però, li fe-

ren veure que així ensenyava el llautó i s'ha resignat a fer el sacrifici.

Ara que parlem del senyor Mir. Els seus companys de Junta, així que veuen publicada una notícia a la premsa que no els convenia que es sabés, així que arriba el vespre i es reuneixen, ja se'l miren i li diuen:

—Home, Mir! Altra vegada? Bé podrieu ésser discret per uns dies!

I encara que ell no ho hagi dit, li claven la culpa a ell.

Que consti que a nosaltres no ens ha dit mai res d'interessant, però que des d'avui endavant li preguntarem força coses perquè ens posi al corrent de les xafareries.

The i Elixir Pujol

Purgant i Desinfectant

**De venda en Farmàcies, Drogues,
 ries, Centres d'Específics
 i Herboristeries**

PREPARAT EN EL LABORATORI

PRODUCTOS PUJOL, S.A.

Sant Pere Màrtir, 6 - Telèf. 75373

BARCELONA (G.)

Un alt càrrec directiu del «Barça» sembla que també vol intervenir a la secció femenina del bàsquet.

El màxim castigador, en Clèries, és l'únic que no tem res, però tant en Duran com en Carreres es veuen desbancats per la prosàpia, l'elegància i la simpatia (fem broma, saben?) i els quartos del nou aficionat al bàsquet femení.

L'altre dia, en conversa entre varis socis, directius i ex-directius del «Barça», es comentava la broma de mala de que fan objecte al senyor Pallí, de la Comissió de Responsabilitats.

I s'arribà a la creença que l'autor de la broma era algun ex-directiu que deu tenir la consciència més negra que un negre a les dot-

ze de la nit dins una foradada i que deu tenir la camisa una mica bruta i no li convé que la comissió actuï.

Compartim el criteri, puix el senyor Pallí, ultra ésser una bona persona, no ha actuat mai perquè sigui objecte d'una broma que li pot costar el pa.

Que surti, que el volem conèixer aquest èmul nostre tan poc solista i que tan malament ens imita!

La setmana passada va tenir lloc la profanació d'obrir el camp de l'ex-«Europa» pel mig.

Un altre lloc on s'han enterrat velles glòries!

Però el «Catalunya» no bada i, amb el més falaguer dels optimismes, com si la seva vida fos matu-salèmica, ha cercat un altre camp, i, segons diuen, ha signat el contracte d'adquisició o de lloguer.

Felicitem l'optimisme, no dels directius, sinó el del propietari del terreny.

Optimisme i altruisme, dues coses que en aquest temps no corren gaire.

El «Castellón», sembla que ja ha arribat al límit de les seves possibilitats i ha llençat el seu darrer S. O. S. a l'afició, dient-li que si no fan una recaptà, el camp de Sequiol, famós en altres temps, servirà de pastura a unes cabres o bé hi plantaran cols i naps.

Ens fa l'efecte que encara li donaran una altra empenyeta i li prepararan una mort per fi de temporada.

Totes les fórmules d'en Cabot no són capaces de salvar els clubs de la desfeta.

Al nostre entendre, una cosa que els podria revifar és fer més interessants els campionats regionals... i la lliga per una cama...

**FRONTO
 NOVETATS**

CORTS, 638 I CASP, 13

**TOTS ELS DIES
 GRANS PARTITS
 I «QUINIELAS»**

Després s'exclamen els àrbitres que els combatin de mala manera.

Ara mateix, un àrbitre basc, en signar l'acta del partit va posar el resultat al revés o sigui que el que havia guanyat constava com a perdedor del partit.

I és clar, en veure el resultat als diaris, el club perjudicat volia escomac-lo de mala manera.

I cal reconèixer que estava justificat.

Els directius del «Barça» són molt optimistes pel que respecta al partit amb el «Red Star» de París.

I esperen guanyar per contestar al company Aymamí per l'article de *La Rambla*.

Ara que també cal que es cordin les sabates en cas que perdin, perquè llavors ens hi repenjem tots com un sol home.

Després de fer consumir la tinta de quatre milions de calamars de totes les mars conegudes i per descobrir, l'assumpte Padrón ha entrat en vies d'arranjament.

Sembla que un dels que ha pres part en la solució és el nostre exfederatiu senyor Serramalera, que viu actualment a Sevilla, i enyo-

RON BACARDI

rant les coses del futbol, s'ha presat una vegada més amb la seva diplomàcia que en Padrón pogués tornar a jugar, i, si podia ésser, amb el «Sevilla».

Si no es torna a espatllar, car el canari tornarà a rellar si se'n recorda, a la terra de la mançanilla.

L'Arocha tenia una alegria fora de tota ponderació en saber que en Gorostiza no podria jugar el diumenge perquè tenia una artritis astragàlica (1) (quina mena de cosa deu ésser això?). I així ho deia a en Ramon tot content, perquè qualifica la *bala roja* com el més efectiu i perillós de l'«Atlético».

Y su gozo en un pozo.

Els de l'«Atlético», els altres viatges arribaven el dissabte a la nit, però conceptuant que el partit era de compromís, varen arribar el divendres a fi que els jugadors estessin ben descansats.

I l'esperança que en Gorostiza no vindria es veié defraudada en saber que també jugaria.

Ahir es corregué el primer *cross* per a neòfits. Això no té res de particular. El que si és distret i entretingut, és que el classificat en tercer lloc corregués en representació del B. O. Camperol.

Des d'ara ens declarem uns admiradors de la secció esportiva del B. C. O. o del B. O. C.

Aviat no sabrem com és.

Els jugadors del «Barça» han declarat que no volen jugar mai més contra l'«Athletic» perquè no els prova.

Duen que la seva salut podria ressentir-se'n, car a la davantera de l'«Athletic» hi ha elements insalubres.

Es refereixen a Bata.

El «Madrid» s'havia posat d'acord amb l'«Alavès» per jugar a Madrid el partit que tocava a Vitòria.

El «Barça» i l'«Espanyol», però, no hi han volgut saber res i es jugarà a Vitòria.

ACADEMIA PRÁCTICA

TELEFON 16716

COMERC

Sistemes pràctics i breus. Ensenyança individual i intuitiva. Classes per a majors d'edat, joves i senyorettes. Aules separades *Reforma de lletra, Ortografia, Càlcul Mercantil, Teneduría de llibres, Mecanografia, Taquigrafia*.

IDIOMES

PROFESSORS NADIUS I PRACTICS. METODES RAPIDS I PERFECTES, FRANCES, ANGLÉS, ALEMANY, ITALIA, ESPANYOL I CATALA ALS ESTRANGERS. TRADUCCIONS.

ARRERES

OFICIALS

Batxillerat, Enginyers Industrials, Peritatge, Professorat i intendent Mercantil. Oposicions. Textes i programes oficials. Ensenyança lliure i oficial col·legiada.

Primera Acadèmia incorporada oficialment a l'Escola d'Alts Estudis Mercantils i a l'Institut Nacional de Segona Ensenyança de Barcelona

SECCIO EDITORIAL. — Edicions pràctiques. OBRES PUBLICADES: «Ley sobre Utilidades aplicada a la Contabilidad». — «Correspondencia Mercantil Práctica». — «Libro del Maestro y del Alumno». — «Mecanografía». — «Taquigrafía sistema Garriga». — «Inglés, Primer Curso».

FONTANELLA, 4 (PLAÇA CATALUNYA)

LA ROSALEDA

TELEFON 77447

Ara que el *tongo* pot ésser-hi de la mateixa manera.

En aquests temps, deu mil pessetes vénen molt bé de vegades.

A la junta del «Barça» no les tenen totes.

Després de la invasió del camp, de diumenge, els directius estan amb l'ai! al cor.

Seria molt trist que després d'haver rigut tant amb el «Sardiner», vingués la Nacional i ens obligués a posar-hi tela metàl·lica.

I en plena Autonomia!

I ara que parlem d'autonomia.

A la llotja presidencial hi havia el senyor Macià. El president de la Generalitat, en veure la indignació dels directius per aquell gol que havia concedit, aprofità l'ocasió per dir-los-hi:

—Això, si tinguéssim l'Estatut, no hauria estat gol.

Els directius varen quedar molt més aconhortats.

La situació actual del «Catalunya» és excellent.

Gràcies a 2,500 pessetes que li ha avençat el «Barcelona», ha pogut anar a Madrid. Per a diumenge vinent el «Barcelona» li cedeix el camp i podrà jugar el partit amb el «Betis».

Això perjudicarà l'«Espanyol» però aquest club es mereix això i molt més per no haver complert els tractes del traspàs del Portuguès.

Amb l'ajut del «Barça», el «Catalunya» acabarà el campionat de Lliga i esportivament quedarà com un home.

Per a quedar bé amb els creditors només hi veiem una solució. Que en Toresqui i en «Miliu» el prenguin pel seu compte i li dediquin unes quantes sessions de beneficència.

Els directius del «Catalunya» escriuen a màquina, obren la porta, van per encàrrecs i s'ho fan tot ells.

Els jugadors es reparteixen in-

tegre el sobrant de la recaptació dels partits, pagades les despeses de viatge.

Com que el procediment és el més simpàtic de tots els emprats fins ara, és precis que tothom s'adoni de la magnitud del sacrifici i es pugui evitar la dissolució d'aquest club.

CAMIONS



Concessionari per a les províncies de Barcelona i Girona: **JOAN FLOTATS**
TAMARIT, 95 i 97 TELEFON 31506

La hora del correu

J. R. S.—Amb la darrera crònica rebuda, fan 344 les que vostè ha enviat. En el precís moment que Malcom Campbell batia el record de velocitat a Daytona, vostè ha batut el de tots els corresponents del XUT! Quan ens vagui, l'homologarem.

Marina. — Una crònica, dues quartilles, una de llarga i una de

quadrada, escrita en llapis i amb versos que no rimen, és massa.

Estornell.—Ens deu un cove. Quan les divuit quartilles atapeïdes de lletra han caigut al cove, aquest s'ha esberlat. Tant va el corresponent al cove, que a la fi es trenca.

Jofresa.—

Després del que vostè diu, si el trobàvem al carrer, fos hivern o fos estiu, hi hauria mullader. I a cosses o bé a pessies, Conclave contra Jofresa, signariem tot seguit la pau xino-japonesa.

Reb.—En llegir que el «F. C. Marina», d'Hospitalet, tenia *café*, no hem volgut saber res més.

Si té *café*, ja va bé, i si el *café* es *tesoré* i l'equip té davanté i porté plongeóné, a les adhesions rebudes adjunti la de vostè.

Relicari.—Pot molt ben anar i anirà.

Mingo Borni.—Vostè deu contemplar els versos per l'ull que no hi veu. Ho diem perquè li surten una mica desiguals.

M. V. S.—Per tenir catorze anys, Déu n'hi do. Vostè, quan sigui gran, serà un estruç com una casa.

Josep R.—Vegi el butlletí de subscripció i segueixi les instruccions marcades al peu.

COSTA: ASSALT, 45.—BARCELONA

Bulleti de subscripcio al XUT!

En. que viu al carrer de.
poble. província de. se subscriu per
un. al XUT!

El preu de la subscripció és de 3 pessetes trimestre, 6 pessetes semestre i 12 pessetes l'any. Les subscripcions per Amèrica doblen els preus.

L'import pot enviar-se en segells de correu o per gir postal a la nostra Administració, Consell de Cent, 201.



FENOMEN DE FIRA

—Passin, senyors, i veuran el fill d'una fússió, que va quedar orfe en vida dels seus pares i fou criat pel seu avi.